

EUROPEAN EXPRESSION

QUARTERLY
REVIEW ON
EUROPEAN
AFFAIRS

 ISSUE 99 4th quarter 2015

PASSPORT

World Citizen

€ 10

9 771105 813000

**THE EUROPEAN
YOUTH EVENT**

EUROPEAN EXPRESSION

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1989 • ISSN: 1105-8137 • 10 ΕΥΡΩ • ΧΡΟΝΟΣ 26ος • ΤΕΥΧΟΣ 99 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ:
«ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ-
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΕΚΦΡΑΣΗ-
ΘΕΣΜΟΙ»,

Μη Κερδοσκοπικό Σωματείο
Ομήρου 54 - Αθήνα - 106 72
Τηλ.: +30 210 3643224
Fax: +30 210 3646953
E-mail: ekfrasi@ekfrasi.gr
http://www.ekfrasi.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ: 1413

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ:
Ολύμπιος Ράπτης

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
Χρήστος Μπεζιρτζόγλου

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
Ιουλιανός Μεμέταϊ

ΒΟΗΘΟΙ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΕΣ:
Βικτώρια Λαμπροπούλου
Αλκμήνη Γιαννή

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:
Γεωργία Κιούλια

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΜΕ ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ:
Ειρήνη Δράκου

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ:
Κατερίνα Ανδρωνά

Στο τεύχος αυτό
συνεργάστηκαν:

Σωτήρης Βαρδάκης (σκίτσο)
Χριστίνα Ηρακλέους (σκίτσο)

Μαρίλια Βρούβα (σκίτσο)

Τώνια Ράντου (φωτογραφία)

Marco Funk (βιβλιοκριτική)

Δημήτρης Ν. Χρυσόχοδου

(βιβλιοκριτική)

Χρίστος Απ. Λαδιάς

(βιβλιοκριτική)

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:
Εκδόσεις: «ΗΛΙΑΙΑ»

▪ Editorial. The owl of Minerva
and the notion of cosmopolitanism...5

Ιουλιανός Μεμέταϊ

▪ Intercultural dialogue: No
more "us" and "them" 6

Julie Ward

▪ The meaning of the global
events unfolding before our eyes 8

Helga Trupel

▪ A vision for a New in Europe
Cosmopolitanism 10

Roger Casale

▪ Notes on the of Cosmopolitanism 12

Dr. Rebeca Pérez León

▪ Αντιθέσεις και τάσεις στο οι-
κοδόμημα της Ενωμένης Ευρώπης 14

Λεωνίδας Αντωνακόπουλος

▪ Κοσμοπολιτισμός: Η υπευθυ-
νότητά μου στον άλλον. 16

Γεωργία Μπίσια

▪ The rise of global civil society
and transnational advocacy
networks: a promise or a threat? 18

Ελίνα Μπαζίνα

▪ Is this the end of the French
cosmopolitan success story? 20

Ευδοκία Μαρία Λιακοπούλου

▪ New problems, old solutions 21

Prerna Humpal

▪ Από το σήμερα στο αύριο 22

Ειρήνη Δράκου

▪ St Paul the Cosmopolitan Apostle 24

Ντίνος Στασινόπουλος

▪ Immigration crisis and
Europe: a chance for
multicultural enrichment 26

Jordan Jorgji

▪ From the American Century
to a Cosmopolitan Order 28

David Held

▪ Citing irreconcilable
differences: Multiculturalism
and the equalrights movement 32

Ντιβίνα Αλεξίου

▪ Cosmopolites: All United in
Diversity! 34

Amal Kamau

▪ Η δημοκρατία ανταγωνιστικό
πλεονέκτημα ή αντικίνητρο; 36

Νικόλαος Συμεωνίδης

▪ Global Land Paths. Global
citizen education for
sustainable development 38

▪ «Το δουλεμπορικό πλοίο» του
J.M.W. Turner 39

Φωτεινή Παπαχατζή

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

▪ Βιβλιοπαρουσίαση 41

▪ Τα Νέα της Έκφρασης 45

Το εξώφυλλο επιμελήθηκε η Χριστίνα Ηρακλέους

EUROPEAN EXPRESSION

FIRST PUBLISHED: 1989 • ISSN: 1105-8137 • EURO 10 • YEAR 26 • ISSUE 99 • OCTOBER - NOVEMBER - DECEMBER 2015

PROPRIETOR - EDITION:
"European Society, Politics,
Expression, Institutions", non
Profit Making Company
54 Omirou St., Athens 106 72
Tel.: +30 210 3643224
Fax: +30 210 3646953
E-mail: ekfrasi@ekfrasi.gr
<http://www.ekfrasi.gr>

EDITOR-PUBLISHER BY LAW:
Olympios Raptis

Editorial Advisor:
Christos Bezirtzoglou

EDITOR- IN-CHIEF:
Julian Memetaj

Deputy Editors:
Victoria Lambropoulou
Alkmini Gianni

COMMUNICATION
DIRECTOR
Georgia Kioulia

UNIVERSITY AMBASSADOR:
Irina Drakou

OFFICE MANAGER:
Katerina Androna

CONTRIBUTORS:
Sotiris Vardakis (cartoon)
Christina irakleous (cartoon)
Marilia Vrouva (cartoon)
Tonia Rantou (photography)
Marco Funk (Book review)

TECHNICAL ADVISOR:
Hliea

▪ Editorial. The owl of Minerva
and the notion of cosmopolitanism...
<i>Julian Memetaj</i>	5	▪ New problems, old solutions
<i>Prerna Humpal</i>	21
▪ Intercultural dialogue: No
more "us" and "them"
<i>Julie Ward</i>	6	▪ From today to tomorrow
<i>Irene Drakou</i>	22
▪ The meaning of the global
events unfolding before our eyes
<i>Helga Trupel</i>	8	▪ St Paul the Cosmopolitan Apostle
<i>Dinou Stasinopoulou</i>	24
▪ A vision for a New in Europe
Cosmopolitanism
<i>Roger Casale</i>	10	▪ Immigration crisis and Europe:
a chance for multicultural enrichment
<i>Jordan Jorgji</i>	26
▪ Notes on the of Cosmopolitanism
<i>Dr. Rebeca Pérez León</i>	12	▪ From the American Century to
a Cosmopolitan Order
<i>David Held</i>	28
▪ Contrasts and trends in the
building of a united Europe
<i>Leonida Antonakopoulou</i>	14	▪ Citing irreconcilable
differences: Multiculturalism
and the equalrights movement
<i>Divina Alexiou</i>	32
▪ Cosmopolitanism: My
responsibility to the other.
<i>Georgia Mpsia</i>	16	▪ Cosmopolites: All United in Diversity!
<i>Amal Kamau</i>	34
▪ The rise of global civil society
and transnational advocacy
networks: a promise or a threat?
<i>Elina Bazinas</i>	18	▪ Democracy competitive
advantage or disincentive?
<i>Nikolao Simeonidi</i>	36
▪ Is this the end of the French
cosmopolitan success story?
<i>Evdokia Maria Liakopoulou</i>	20	▪ Global Land Paths. Global
citizen education for
sustainable development	38
		▪ "The slave ship" of J.M.W. Turner
<i>Photini Papahatzi</i>	39

PERMANENT COLUMNS

▪ Book Review	41
▪ European Expression News	45

The cover benefited from *Christina Herakleous*

The Owl of Minerva and the notion of cosmopolitanism

Hegel wrote, in the preface to his *Philosophy of Right*: ‘The owl of Minerva spreads its wings only with the falling of the dusk.’¹ What he meant is that philosophy understands reality only after the end of a closing era unable though to denote how the world ought to be.

Similarly, compared to the high hopes of the past, we are in a historical moment, where it seems that there is no longer any legitimate centre point, from which to look and to communicate with the world. Risks, such as financial crisis, international terrorism, environmental problems, and irregular migration, to name a few, have *escaped* the control of institutions allowing the exceptions to become the norm.

What’s more worrying into these blurred boundaries of time, it’s 1) the inefficient response of international community to offer credible proposals and solutions 2) a return to the national perspective, which excludes the *otherness of others*, and 3) a foreign policy that is a *domaine réservé* of an elite.

For Europe, the present hour should not be a retrospective turning point. Europe, as Ulrich Beck said, cannot become neither a state nor a nation. Hence, it cannot think of it in terms of nation state. Thinking about the future implications of a nationality shared past, is a *monologic* imagination according to him.

Admittedly, words casting as a frame of reference in the past for setting the pillars of a globally shared collective future, such as: faith in transnational politics, common risk consciousness,

universal ideas, global values, a sense of global citizenship, global cooperation and democracy are now under severe criticism and doubt.

What is the wider script that we should follow? A return into a Hobbesian war of all against all that might replace global order or a cosmopolitan regime where key questions of a way of life would be settled globally or globally?

Certainly cosmopolitanism is not a literal guise. It incorporates a set of political ideas, philosophies and ideologies, sometimes very controversial between them. For Heinrich Heine, cosmopolitanism is *the kingdom of the air*.

On the other hand, for Hannah Arendt, cosmopolitanism is an invitation to develop a *sensus communis* or a community sense. It’s an empirical exploitation for globalization from within that cast doubt upon nation-based memory of the past. It is a *de facto* recognition of cultural otherness both internally and externally.

Anna Laura, five years old, wrote that as long as Pangaea existed all men felt they were united. Then the earth was separated and men began to feel divided even though they actually are not.

Where the nexus to unravel cosmopolitanism in terms of space, means the *de-territorialization* of the socio-economic and political, in terms of time, means the *re-traditionalization* of the social, political and cultural thought though a globally shared collective future, as Beck wrote. It is the future, not the past, which integrates cosmopolitan ages as he profoundly acclaimed.

Young generations merit closer attention, as they will be its long-term beneficiaries of a global sphere of responsibility. Can we choose rightly? I leave it to you to contemplate.

Julian
Memetaj

Editor-in-Chief,
European Expression

1 G. W. F. Hegel, *Hegel's Philosophy of Right*, tr. T. M. Knox (Oxford, 1967).

INTERCULTURAL DIALOGUE:

No more “us” and “them”

The world we live in is an evolving, exciting and enchanting place whilst also violent, confusing and unjust. Whether rich or poor, young or old, from the east, west, north or south, we all express emotions of fear and sadness, joy and love. We are all human.

Current global events, be it the devastating refugee crisis, the cataclysmic civil war in Syria or the numerous terrorist attacks across the world, are driven in part by hate, mistrust and misunderstanding. They are sparked by a lack of dialogue between different cultures and people, and exacerbated by poverty, marginalisation and discrimination. The notion of “us” versus “them” is suffocating and omnipresent, stirred up by extremists and populists and paraded in the media.

On 19th January, my report on the role of ‘intercultural dialogue, cultural diversity and education in promoting EU fundamental values’ was adopted by the European Parliament. Initiated in the aftermath of the *Charlie Hebdo* and Danish attacks, my report focuses on the importance of dialogue between different cultures, cultural diversity and education as a way to strengthen society. It outlines how to tackle radicalisation, racism and discrimination to promote more open and inclusive societies across the EU. In short, it advocates no more “us and them”.

My report builds on the Paris Declaration, an agreement reached by EU Education Ministers after the Paris attacks which recognised that all of Europe needs to work together in order to prevent and tackle marginalisation, intolerance, racism and radicalisation, and to achieve equal opportunities for all. My report makes concrete recommendations for action, including the increased use of culture in diplomacy; putting young people at the forefront of policy-making and using inclusive learning and active citizenship to build strong, confident and cohesive communities for the future.

Julie Ward

*Member of European
Parliament, Group of
the Progressive Alliance
of Socialists and
Democrats*

Intercultural dialogue needs to foster a positive narrative that celebrates cultural diversity and empowers marginalised communities - only in this way can we break down discriminatory barriers.

Too often, the dominant narrative in society is that somebody else is always to blame for the world's problems. This results in a culture of fear. Divisive language (as well as the cultural, social and economic discrimination) can cause segregation and alienation. This, I argue, is the genesis of violent extremism. However, when people come together and talk honestly and share in each other's culture, they learn that we're all human beings with common aspirations and concerns.

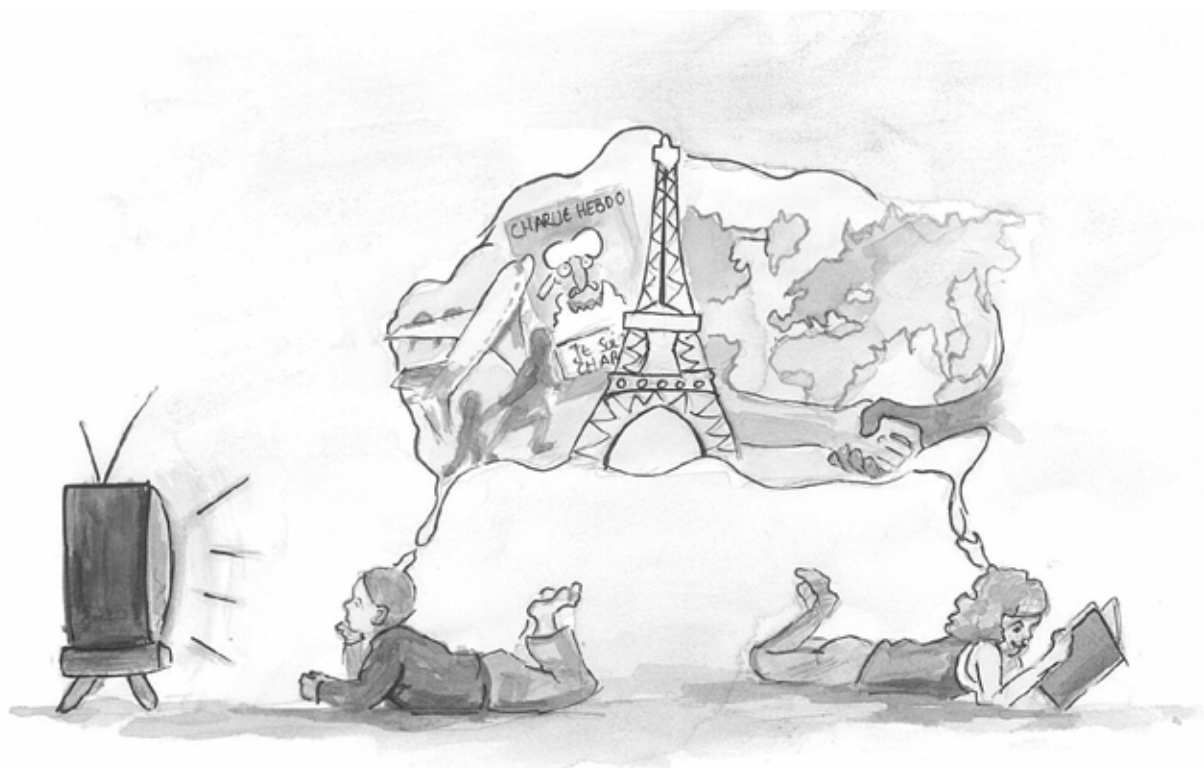
Intercultural dialogue addresses common stereotypes, prejudices and discrimination in society. Children are not born to hate, so tackling things from an early age is vital. We need to prepare a generation of young people, with the motivation, commitment and skills, to be audacious problem-solvers and develop the capacity to deal with different opinions, acquire media literacy and develop intercultural skills, which can include learning about

cultural heritage. Education and intercultural learning are crucial to ensure sustainable citizenship and for building sustainable societies. It must therefore be part of a long-term political strategy to develop successful, functional and welcoming communities, proud of their rich heritage and united in diversity.

Promoting our fundamental values of tolerance, non-discrimination, social justice and rule of law through dialogue, diversity and education is a shared responsibility of societies. It's not only politicians who have a say in how the fabric of society is sewn together. Educators, parents, families and carers, faith organisations, youth workers, NGOs, arts practitioners, urban planners, local authorities

and everyone else who has a role to play in ensuring a better living together are key if we are to create a cohesive society. More consideration must also be given to the power of civil society to pursue intercultural exchange, people-to-people dialogue, peace-building initiatives and citizenship engagement, in order to put the empowerment of communities at the core.

The European Union is at a particular point in history where notions of identity and belonging are being contested, reconfigured and defended with heightened emotions from diverse voices and divergent political perspectives. We need a solution. We need to talk and we need to listen. We need intercultural dialogue.

Christina Irakleous

The meaning of the global events unfolding before our eyes

Global conflicts are again on the rise, after a major decrease following the end of the Cold War. They are emerging from wars, climate change and broader humanitarian, social, economic, political and security problems and are no longer far away but ever closer to our European societies. Facing globalization and coming in touch with conflicts around us is a new phenomenon we are confronted with. That makes people feeling insecure.

Very close to Europe's borders we have the Ukraine crisis as a result of the Russian Neo-imperialism, to which the European Union strongly reacted with sanctions on Russia. The destabilization of Iraq, to a certain extent based on US and other European countries' responsibility, leads to a current situation with almost daily suicide bombings. In Afghanistan the Taliban has grown stronger and the circumstances are deteriorating. The Syrian case is dreadful, with the bombs of Assad against his population and the spread of Daesch, terrorizing thousands of civilians, the country is completely falling apart. And there is the Arab Spring that failed to build up democracies. Although Tunisia, where the movement first arose, seemed to go through a democratic transition, the success is heavily put under pressure, mainly by Islamic groups. Eventually Terrorism became not only a horrifying factor for destabilization in the mentioned countries; it is reaching out to the international community, sadly proven in the recent attacks in Paris, Istanbul and Burkina Faso.

All these conflicts combined with high poverty and devastating economic situations in several African countries, are responsible for making people leave their homes, migrating to other countries. The European Union is

Helga Trupel

*Member of the
European Parliament,
Group of the Greens/
European Free
Alliance*

the preferred destination of many migrants, yet only a small percentage reaches our borders.

Those who leave their countries to escape human rights abuses, such as torture or persecution or are fleeing from armed conflicts have the right to apply for asylum according to the 1951 Geneva Convention.

Parts of the EU population was very supportive the immigration movement in 2015. They were opening doors with a wave of compassion and a 'welcome culture' for refugees. Others though, especially on the right wing side of the political spectrum, reacted even with violent protests against refugees, demanding their expulsion and the closing of the national borders.

But the reality in European societies - especially in Western Europe- already include people from different countries, with different backgrounds and cultures. Our societies are divers and heterogeneous. And that is not going to change. Even by closing down all borders of the European Member States we still have to find good ways of integrating those people, who already came to us in the last decades and in the last months.

De facto even when contested by right wing groups and right wing activists - we are immigration societies. We live in a globalised

world, in a global village. Therefore it is so important to find common grounds how to live together peacefully and in a way that is nourishing for all parts and groups of our societies.

The common ground we have are the universal human rights, the rule of law, the egalitarian position of men and women, freedom of press and minority rights, freedom of religion and the freedom to be areligious. These are the basic rules of our European societies and we all have to stick to them. In the frame of these rules and laws there is plenty of room for different cultures and religions and a need for intercultural dialogue. We have to talk to each other and to learn from each other. Our education systems have to integrate pupils from the various backgrounds. We have to give those migrants who stay and are willing to integrate, the confidence that they are an integral part of our societies. Currently this is - notably for a lot of Muslims- not the case; it has to become natural to be a Muslim German and Muslim French, Muslim Dutch and Muslim Italian. There should be no contradiction. And we still have to fight again and again Anti-Semitism.

“

The most probable agreement we can strive for will be of this kind: I guarantee you that you can practice any religion you want and on reciprocity you guarantee me that I can criticize it.

We have to deal with conflicts in our heterogeneous societies. The most probable agreement we can strive for will be of this kind: I guarantee you that you can practice any religion you want and on reciprocity you guarantee me that I can criticize it. That means that we don't have to agree on the same religion and beliefs but we have to agree on freedoms to have them and to make them disputable. That is the European way of dealing with differences, they exist but they are not holy, there is a way of debating them.

The concept of nationalism leading back to a clear commitment to a homogenous nation state, defending

a dominant culture will in my point of view, fail, as it denies the existing differences. It is based on fears and foreclosure. We should rather be confident that on the bases of the rule of law there are many possibilities dealing with cultural differences and making them a richness of our societies. We should embrace the chances of our intercultural societies.

Χριστίνα Ηρακλέους

A vision for a New Cosmopolitanism in Europe

Europe has had many incarnations. In ancient times, Europe was the area around the Mediterranean. After the fall of Rome, the concept was resurrected in the form of the Holy Roman Empire. In modern times, we have the idea move further North, as the enlightenment, French and Industrial revolutions transformed first the old Europe and then the new world.

Europe has continued to assert its identity for better or worse around the globe. The idea of a cosmopolitan Europe first came to life in the nineteenth century – but not through colonialism. It did so through the hopes and dreams of millions of migrants and refugees who left the old continent to seek a ‘new Europe’ overseas. It’s home town is the global city of New York.

Today’s tempests are unleashed not by the onward march of progress but by the destructive power of inequality (and in a literal sense by the huge destructive potential of global warming). The world looks chaotic, impossible to control. Power swirls upwards and outwards, from the nation state to international institutions, and multi-national companies. We witness unimagined new sources of destabilisation unleashed by migration, new technology and climate change.

Power is also sweeping downwards, to devolved and local assemblies, to civil society, to the citizen. And it is here, in this maelstrom of new and energetic activity, at the level of individually expressed experiences and richly diverse lives that I believe a new European cosmopolitanism is to be found.

We live today in a Europe that is on the move – millions of European citizens seeking

Roger Casale

*Founder and CEO
of New Europeans,
an innovative
European think and
do tank committed to
“empowering the EU
citizens of today, and
the new Europeans of
tomorrow”*

to build their lives not just outside their home member state but also outside their own continent. This sense of freedom, of freedom to move, is giving rise to a new sense of what it means to be a citizen of Europe.

No longer are we trapped in the mindset of our native community. Learning a language, settling in a new member state, helps us to see ourselves from the outside. We understand our own uniqueness and we respect that of others – it helps us to become Europeans – New Europeans.

Boundaries are experienced not as the familiar ones of police checks and border controls, but rather as the limits we set in our personal relations with others. The respect that feminism has made men brings to the lives, the aspirations, the minds and the bodies of women. The rights we enjoy at the workplace. Protection from discrimination of all kinds. These are the boundaries that matter most in the cosmopolitan landscape of a new Europe.

Europe must find itself again through the identity of its citizens. There is not a single European identity. This is no less a chimera than the idea that there is something it is really like to be French or Italian or Czech or British in the modern world. Europe must find itself today in the millions of singular identities that

are to be found in the people, old and new, of Europe itself – in a new European cosmopolitanism.

The arrival of refugees and migrants to Europe is an enormous opportunity for our old and soulful continent. We will need to redefine how we want to live together in Europe in a way that recognises difference, that embraces change and that welcomes the newcomer.

We will need to learn to see ourselves not in the comfort zone of the home nation but in the mirror that is the face of the stranger.

We will need to work things out together in Europe, through public discourse, through debate, and through our actions, particularly in relation to refugees.

We will need to ask ourselves: What are the principles and values we want to live by? What does it mean to be able to say, “I am a citizen of Europe”? How do we want to express our identity? How can we make our

voices heard?

We will need a new social contract – one based on equality, diversity, freedom and solidarity, not on the provincial “niceties” of race, blood ties and religion.

We will need to build a new and more inclusive European society based on human rights and respect for the rule of law.

We will need a new European cosmopolitanism.

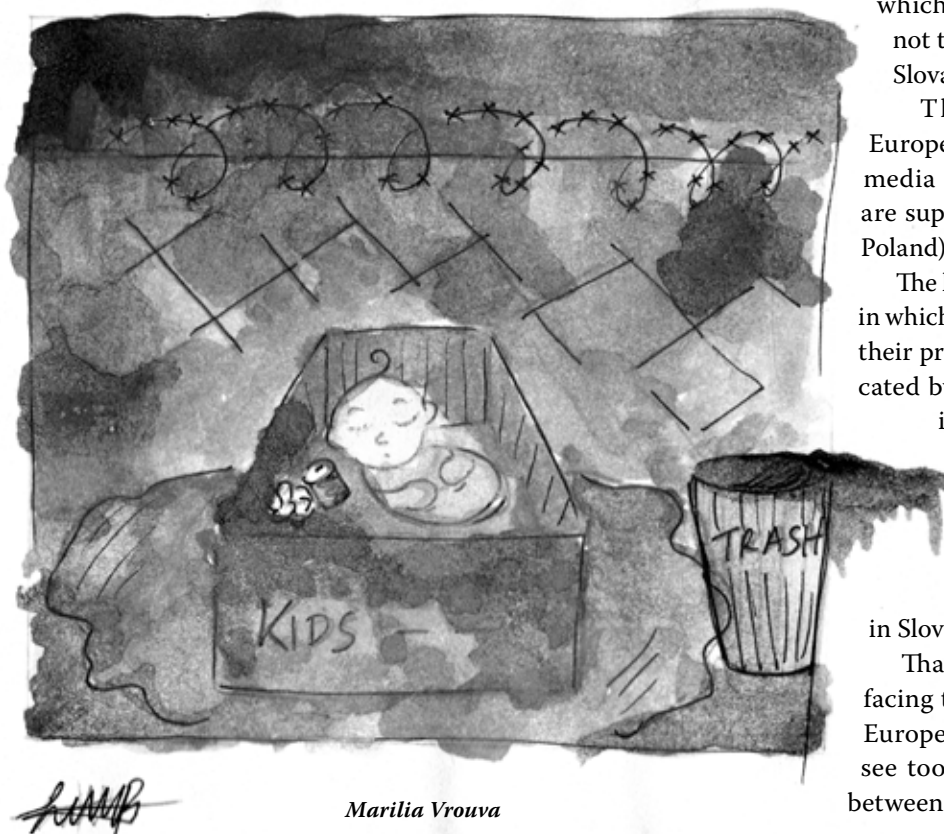
The alternative is a nativist, backward-looking Europe.

The kind of Europe in which Muslims are not tolerated (as in Slovakia).

The kind of Europe in which the media and judiciary are suppressed (as in Poland).

The kind of Europe in which refugees have their property confiscated by the state (as in Denmark) or where same sex marriage laws are repealed (as in Slovenia).

That is the choice facing the citizens of Europe today. I don’t see too much left in between.

Marilia Vrouva

Notes on the Cultivation of Cosmopolitanism

The cosmopolitan ideal is the possibility of a world political community. Orienting ourselves toward such an ideal requires not only the development of institutions and laws that would allow both citizens and state-less people in the world to participate in the decision-making processes of the community as a whole. It would also necessitate habits and sentiments of belonging and solidarity between its fellow members. Given the diversity of cultural traditions in the world, the sentiments of belonging and solidarity that would bind the members of such a world community would necessarily involve practices and attitudes that are positive toward diversity.

This, however, presents the following problem: every linguistic community socialises its members in its practices, linguistic and other. The repetition of such practices creates a world of familiarity whereby individuals respond in appropriate ways and immediately apprehend and interpret the world without reflecting on its possibility and historicity. The world of familiarity is lived as the natural way things are; or, as Pierre Bourdieu claims, 'history is turned into nature, i.e. history denied as such'¹. This naturalisation of history is socially useful because it allows the orchestration of members in a social formation.

From this, we can conclude, first, that every individual has to start from his or her own language. Ethnocentrism is not optional because without language and tradition individuals would not have beliefs and practices, namely, they would not have consciousness and would not have world. Second, language and tradition are lived as the natural way things are and, thus, their historicity, i.e., their self-referential and auto-poietic operations *at once*, is not reflected upon². Given these conditions, -individuals are always already ethnocentric and their tradition and language are lived as the natural way things

Dr. Rebeca
Pérez León

are-, how can we develop positive practices toward diversity? In other words, if our way of doing things is always our starting point *and* our way of doing things is lived by us as the natural way things are, how can we be more open to other ways of doing things and other people considering things as important, good, real, etc., which we do not?

Richard Rorty suggests that if individuals were able to recognise the historicity of their own tradition and language, i.e., *the contingency of their necessity for them*, then, we could facilitate the formation of a community that is open to diversity³. Why? Because although tradition would still be irreducible, i.e. individuals have to be ethnocentric, they would not be drawn to think of their tradition as the natural –and, so, unchangeable- way things are. Rather, they would see their language and tradition as operations that are continuously repeating, adding, dispensing with beliefs and practices, having tensions between new practices and beliefs and old -or other- practices and beliefs, etc. If individuals were able to experience their tradition as a diversifying operation of itself, then diversity would not be something foreign. Rather, diversity would be seen as an element

intrinsic to each tradition and language.

As a pragmatist, Rorty affirms that nothing can change a practice save another practice. More concretely, he proposes the cultivation of practices that lead to experience the historicity of tradition and language in order to facilitate a community that is open to diversity. How can we understand this expression, i.e. experience of the historicity of one's own tradition? Unlike the historian of facts, Rorty does not think of history as a correlation between independent historical facts and our interpretations of them, where the former makes the latter true. Rather than having language on the one hand and historical or social facts on the other, Rorty invites us to consider our world and our language as both part of the familiarity of having being socialised in a linguistic community. The beliefs and practices of a linguistic community can only be justified by appeal to other things the members of such community believe and do. Thus, a tradition can only be justified self-referentially, rather than by an appeal to something non-linguistic, i.e. the will of God, nature, rationality, etc. This is the first moment of the experience of historicity: the experience of the irreducibility and self-referentiality of my language. Second, that language is irreducible and self-referential (i.e., my beliefs can only be justified by my other beliefs) does not mean that individuals are stuck in a structure of repetition and their actions are mechanistic. Language and tradition are not things. The repetition, tension, contradiction, etc., of the beliefs and practices of a language and tradition are productive of practices and new tensions, contradictions, etc. Indeed, tradition and language re-produce themselves in every repetition; they are auto-poietic. The experience of the productivity of my language, which is constrained but not absolutely determined, is the second moment of the experience of historicity for Rorty. These two moments *at the same time* constitute the experience of historicity as Rorty describes it.

Rorty has concrete practical recommendations. He suggests adopting the practice of asking pragmatic questions of the form 'what for?'⁵. This question is both the question 'why?', which asks about reasons and causes, and the question 'what is the purpose?', which asks about utility. The answer to both questions requires going back to the tradition in order to formulate a justification or in order to retell the causal story that led to the practice or belief in question. In this going back, the question of truth is irrelevant. The point of formulating justifications is to recognise the circularity of one's practices and beliefs

(their self-referentiality). The point of retelling the stories of one's beliefs and practices is to recognise the possibility of re-creating the past and, thus, the possibilities for the future, by re-narrating our stories. Rorty terms this practice 'therapy'⁶. Another suggestion is to adopt an experimental attitude. That is, he suggests imagining other possibilities, trying alternative ways and, in general, expanding our moral imaginations⁷. This can be done by going around to other cultures, even if only in novels and works of literature. The resistance and contingency of one's own tradition can be revealed when a person experiences another person doing exactly the same activities, i.e. eating, dressing, sleeping, praying, etc., but in a different way. The confrontation of different cultural traditions can expose the contingency and irreducibility of one's own tradition *practically*. These kinds of practices can lead, Rorty affirms, to the experience of the historicity of one's own tradition and to the cultivation of a positive attitude toward diversity.

Bibliography

- Bourdieu, Pierre (1977) *Outline of a Theory of Practice*. Translated by Richard Nice. Cambridge University Press: Cambridge, p.p. 248.
- Rorty, Richard (1979) *Philosophy and the Mirror of Nature*. Princeton: Princeton University Press, p.p. 401.
- Rorty, Richard (1984) "Deconstruction and Circumvention" in *Critical Inquiry*. Vol. 11, No. 1, September, p.p. 1-23.
- Rorty, Richard (1988) "That Old Time Philosophy. A case against Allan Bloom on philosophy and democracy" *The New Republic. A Weekly Journal of Opinion*. Issue 3, 820 (Washington, D.C., April 4), p.p. 28-33.
- Rorty, Richard (1989) "The Contingency of Language" in *Contingency, Irony and Solidarity*. Cambridge University Press: Cambridge, p.p. 3-22.

Footnotes

1. Bourdieu, Pierre (1977) *Outline of a Theory of Practice*. Translated by Richard Nice. Cambridge: Cambridge University Press, p.78.
2. Bourdieu even defines our primary social relation in terms of this non-recognition or mis-recognition of the historical character of the social world. Cf. *ibid*, p. 3.
3. Rorty, Richard (1989) *Contingency, Irony and Solidarity*. Cambridge: Cambridge University Press, p. 16.
4. Rorty, Richard (1984) "Deconstruction and Circumvention", *Critical Inquiry*, Vol. 11, No. 1, September, p. 20.
5. Rorty, Richard (1979) *Philosophy and the Mirror of Nature*. Princeton: Princeton University Press, p. xiii.
6. Rorty, Richard (1988) "That Old Time Philosophy. A case against Allan Bloom on philosophy and democracy" *The New Republic. A Weekly Journal of Opinion*. Issue 3, 820 (Washington, D.C., April 4), p. 30.

Αντιθέσεις και τάσεις στο οικοδόμημα της Ενωμένης Ευρώπης

Η Ευρωπαϊκή Ένωση διέρχεται τη σημαντικότερη κρίση της ιστορίας της, κρίση όχι μόνο οικονομική, αλλά και κρίση ιδεολογική και αξιών. Η παρατεινόμενη ύφεση και η μείωση της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας δημιουργεί εδώ και περίπου οκτώ χρόνια, κεντρόφυγες τάσεις με αποτέλεσμα να μορφοποιούνται - περισσότερο από ποτέ - πολιτικές τάσεις οπισθοδρόμησης της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και αμφισβήτησης του οικοδομήματος.

Κατά συνέπεια, φαίνεται πως η κύρια αντίθεση που διαγράφεται στην Ευρώπη είναι μεταξύ αυτών που πιστεύουν στη συνέχιση του ευρωπαϊκού εγχειρήματος και αυτών που εκφράζονται ανοιχτά υπέρ της επιστροφής σε μια Ευρώπη των εθνών και των κρατών. Η φιλοευρωπαϊκή αντίληψη στις ευρωπαϊκές κοινωνίες και η πίστη στην ενωμένη Ευρώπη έχει μειωθεί όπως καταδεικνύουν οι επαναλαμβανόμενες μετρήσεις της κοινής γνώμης. Η ευρωπαϊκή πολιτική δημοκρατία, το μοντέλο της ανοικτής κοινωνίας, η κατοχύρωση της πολυπολιτισμικής κοινωνίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αντιμετωπίζουν πλέον πολλές προκλήσεις και απειλές. Τα παραπάνω αποτελούν μία συμπαγή ιδεολογική ενότητα που υπερβαίνει κατά πολύ την έννοια του κοσμοπολιτισμού. Σήμερα, στην περιδίνηση που έχει δημιουργήσει το μεταναστευτικό και προσφυγικό ρεύμα, φαίνεται καθημερινά ότι τίποτα δεν είναι κατοχυρωμένο και προφανές. Η ανερχόμενη ξενοφοβία και ο ρατσισμός είναι ένα ιδεολογικό οικοσύστημα που ευ-

**Λεωνίδας
Αντωνικόπουλος**

*Επικεφαλής
του Γραφείου
του Ευρωπαϊκού
Κοινοβουλίου στην
Ελλάδα*

νοεί την περιχαράκωση, τους αποκλεισμούς, ακόμα και τα κηρύγματα μίσους που υποδαυλίζουν διάφοροι πολιτικοί καθοδηγητές. Το πιο ανησυχητικό και πρωτοφανές είναι ότι οι τάσεις αυτές εκδηλώνονται πλέον, με συμπαγείς πολιτικές συμπεριφορές σε αρκετές κυβερνήσεις και άλλες πολιτικές στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μετά από 70 χρόνια ύπαρξης και λειτουργίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, για πρώτη φορά καταγράφονται δημόσια τοποθετήσεις και απόψεις πολιτικών, που στην καλύτερη περίπτωση τοποθετούνται κατά των ευρωπαϊκών συνθηκών για μία "όλο και πιο στενή Ένωση" και στη χειρότερη εκδηλώνονται ανοιχτά κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αυτής καθεαυτής της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Οι τάσεις αυτές καταγράφονται κυρίως - αλλά όχι αποκλειστικώς - στις χώρες της Κεντρικής Ευρώπης που αποτέλεσαν το τελευταίο κύμα της μεγάλης διεύρυνσης της ΕΕ. Ουδείς μπορούσε να φανταστεί την περίοδο εκείνη ότι μεγάλα τμήματα στις ευ-

ρωπαϊκές κοινωνίες με θρυαλλίδα το μεταναστευτικό - προσφυγικό ζήτημα, θα υιοθετούσαν θέσεις επαναφοράς στους εθνικισμούς στους διαχωρισμούς και στα αντιευρωπαϊκά αντανακλαστικά.

Προφανώς ο αντιευρωπαϊσμός που δυστυχώς καταγράφεται σήμερα, δεν αποτελεί ένα μειοψηφικό ιδεολογικό ρεύμα. Είναι όμως θορυβώδης όπως όλες οι μειοψηφίες και ενέχει έναν σημαντικό κίνδυνο: το γεγονός ότι ορισμένες πολιτικές δυνάμεις εξυπηρετώντας βραχυπρόθεσμους εθνικούς στόχους και επιδιώξεις, εκπέμπουν υποδόρια μηνύματα αντιευρωπαϊκά και διασπαστικά.

“

Σήμερα, στην περιδίνηση που έχει δημιουργήσει το μεταναστευτικό και προσφυγικό ρεύμα, φαίνεται καθημερινά ότι τίποτα δεν είναι κατοχυρωμένο και προφανές.

Παρατηρώντας τη δημόσια συζήτηση σε πολλές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαπιστώνουμε ότι πολλά ζητήματα που θεωρούντο κεκτημένα ή και ταμπού, σήμερα αμφισβητούνται ανοιχτά και τίθενται εν αμφιβόλω ως προς την ουσιαστική τους αξία και περιεχόμενο: το κοινό νόμισμα, η Συνθήκη του Σένγκεν που είναι δύο συγκεκριμένα σημαντικά επιτεύγματα στα οποία στηρίζεται το ευρωπαϊκό οικοδόμημα, σήμερα δείχνουν να απειλούνται μέσα στην ίδια την Ένωση. Οι συζητήσεις για επανεθνικοποίηση διαφόρων κοινοτικών πολιτικών και η αναζήτηση μιας δήθεν καλύτερης αποτελεσματικότητας σε εθνικό επίπεδο, προσχηματικά προβάλλονται ως οι λύσεις στα οικονομικά και άλλα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η Ευρώπη. Η επαναφορά των στερεοτύπων απειλεί ακόμη περισσότερο την όποια εσωτερική συνοχή της Ένωσης σε κοινοτικό επίπεδο, ενώ είναι ξεκάθαρο ότι η επιθετικότητα του ισλαμικού εξτρεισμού απειλεί το ίδιο το σύστημα αξιών της ευρωπαϊκής ανοιχτής κοινωνίας.

Από την άλλη πλευρά όμως, είναι εμφανές ότι παρά

τη δύσκολη συγκυρία και περιρρέουσα ατμόσφαιρα, η πλειοψηφία των ευρωπαίων πολιτών και πολιτικών είναι προσηλωμένη στην ευρωπαϊκή συνεργασία και στη συνέχιση της προσπάθειας για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Ίσως με μειωμένο ενθουσιασμό, αλλά πάντως με στέρεα πεποίθηση ότι η απάντηση στα σημερινά προβλήματα είναι “περισσότερη Ευρώπη”, περισσότερη αλληλεγγύη και συνεργασία για την υπέρβαση των σημερινών προβλημάτων που διάφοροι “καθοδηγητές” θέλουν να εμφανίζουν ως αδιέξοδο. Η ιστορία της ευρωπαϊκής οικοδόμησης και της Ευρώπης ευρύτερα, έχει αποδείξει ότι υπερβαίνει τις κρίσεις και βρίσκει πάντοτε τις λύσεις. Η ιστορία όμως διδάσκει ότι απέναντι στους διαλυτικούς εθνικισμούς και στον πόλεμο, η απάντηση των δημοκρατικών κοινωνιών είναι η συνεργασία, η αλληλεγγύη και η καλώς εννοούμενη ένωση συμφερόντων και κυρίως η προσήλωση στις κοινές ανθρώπινες ευρωπαϊκές αξίες. Καθόσον αν ξεχάσουμε το παρελθόν, δεν μπορούμε να κατανοήσουμε το παρόν και σίγουρα δεν μπορούμε να διαγράψουμε το μέλλον.

SUMMARY The European Union is going through the worst crisis in its history, not only in terms of economic factors, but also due to ideological and crisis in values. It appears that the principal contradiction that emerges in Europe are among those who believe in the continuation of the European project and those expressed openly in favor of a return to a Europe of nations and states. The rising of xenophobia and racism is an ideological ecosystem favoring entrenchment, blockades, and even preaching hatred that incites various political leaders. On the other hand, it is evident that despite the difficult circumstances and the surrounding atmosphere, the majority of European citizens and policies remain committed to European cooperation and continued efforts for European integration.

Η υπευθυνότητά μου στον άλλον

Ψαρεύοντας, και πίσω μου ο ξερός κάμπος. Τάχα θα βάλω πια τις χώρες μου σε τάξη; αναρωτιέται ο Έλιος στην Έρημη Χώρα.

Οι έννοιες έθνος, εθνική ιδεολογία και εθνική ταυτότητα είναι έννοιες με χαμαιλέοντειο φύση καθ'ότι προσαρμόζονται κάθε φορά και παρουσιάζουν διαφορετικά χαρακτηριστικά μέσα στο ευρύτερο κοινωνικό, πολιτισμικό και πολιτικό πλαίσιο που τις δημιουργεί και τις φιλοξενεί.

Ο κοσμοπολιτισμός από την άλλη ως όραμα, θεωρία, νοητική στάση και συμπεριφορά υποβαθμίζει και ακυρώνει τους πολιτικούς, πολιτισμικούς, κοινωνικούς παράγοντες διαφοροποίησης μεταξύ των εθνών-κρατών αποδίδοντας στα μέλη των ανθρώπινων κοινοτήτων, την ταυτότητα και τον προσδιορισμό του συνανήκειν σε μια ενιαία, παγκόσμια πολιτική κοινότητα. Κατ' επέκταση η βασική αρχή του κοσμοπολιτισμού είναι ο σεβασμός και η ισότητα όλων των δυνατών πολιτιστικά αποκλίσεων δίχως αυτό να συνεπάγεται πως οι διαφορές αγνοούνται.

Προς αυτή την κατεύθυνση δημιουργήθηκε και η Συμφωνία του Σένγκεν στην Ευρωπαϊκή Ένωση προκειμένου να διασφαλίσει την απρόσκοπτη κυκλοφορία των ανθρώπων μειώνοντας τους ελέγχους στα σύνορα των χωρών που έχουν υπογράψει τη Συμφωνία. Στο πλαίσιο, λοιπόν, των αρχών του κοσμοπολιτισμού όπου

**Γεωργία
Μπίσια**

*Πολιτικός
επιστήμονας*

η ελευθερία και ο σεβασμός απέναντι στο διαφορετικό αποτελούν υπέρτατα και αδιαπραγμάτευτα αγαθά τίθεται το ακόλουθο ερώτημα. Όταν η μετακίνηση ανθρώπινων πληθυσμών αποτελεί καταναγκαστική διαδικασία επιβίωσης κι όχι προϊόν ελεύθερης βούλησης δεν αποτελεί αναγκαία και ικανή συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση η προστασία της ανθρωπίνης ζωής;

Κι ερχόμαστε στο σήμερα όπου η συνέχιση του πολέμου στη Συρία για πέμπτη χρονιά έχει οδηγήσει 4 εκατομμύρια πρόσφυγες εκτός της χώρας καταγωγής τους ενώ θεωρείται η χειρότερη προσφυγική κρίση μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι προοπτικές είναι προς ώρας αποθαρρυντικές καθ'ότι τα ανταντακλαστικά των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων παραμένουν μειωμένα καταδεικνύοντας παράλληλα την απροθυμία ανάληψης ευθύνης.

Παρατηρούμε, επίσης, τη δεδομένη χρονική περίοδο πως η Ευρωπαϊκή Ένωση εξακολουθεί να επιδιώκει την αποτροπή των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών μη παρέχοντας επαρκή αρωγή στα κράτη-μέλη της και στην προσπάθεια αναχαίτισης των προσφυγικών ροών υψώνονται φράχτες σε διάφορα κράτη-μέλη της Ε.Ε., λαμβάνονται μέτρα κατάσχεσης περιουσιακών στοιχείων, ενισχύονται οι θεσμοί επιτήρησης των συνόρων της. Συν τοις άλλοις, βλέπουμε να εμφανίζονται χώρες όπως η αποκαλούμενη ομάδα του Visegrad «V4»

(Ουγγαρία, Πολωνία, Σλοβακία, Τσεχία) οι οποίες κάνουν λόγο για διάλυση της Συνθήκης Σένγκεν ενώ παράλληλα αρκούντως αμφίρροπη παραμένει η στάση της Γερμανίας απέναντι στην προσφυγική και συνάμα ανθρωπιστική κρίση.

“

Η βασική αρχή του κοσμοπολιτισμού είναι ο σεβασμός και η ισότητα όλων των δυνατών πολιτιστικά αποκλίσεων δίχως αυτό να συνεπάγεται πως οι διαφορές αγνοούνται.

Κατά τη γνώμη μου η πιο πολύτιμη από τις ανθρώπινες αξίες, το *sine qua non* κατηγορήμα της ανθρώπινης φύσης, είναι η αλληλεγγύη απέναντι στο συνάνθρωπο. Έχουμε ξεχάσει τους στίχους του ποιητή που λέει ότι όταν οι άνθρωποι δίνουν τα χέρια ο ήλιος είναι βέβαιος για τον κόσμο. Που εδράζεται όμως στην πραγματικότητα ο φόβος του ξένου και του άγνωστου, *του απ'αλλού φερμένου*; Οι πρόσφυγες φέρνουν στα σπίτια των ντόπιων μακρινούς απόηχους και θύμισες πολέμου και η δυσωδία των διαλυμένων σπιτιών και των πυρπολημένων χωριών δεν μπορεί παρά να θυμίζει στους ντόπιους πόσο εφήμερη είναι η ζεστασιά της ασφαλούς και οικείας (ασφαλούς διότι οικείας) καθημερινότητάς τους καθ'όσον αυτή μπορεί να υπονομευθεί και να συντριβεί από τις κατακερματισμένες ζωές των ανθρώπων αυτών.

Στον Προμηθέα Δεσμώτη του Αισχύλου, ο Ήφαιστος, το Κράτος και η Βία ήρθαν να καθηλώσουν τον Προμηθέα στον καυκασιανό βράχο προκειμένου να τον τιμωρήσουν που έκλεψε τη φωτιά για χάρη των ανθρώπων, διδάσκοντάς τους παράλληλα τις επιστήμες και τις τέχνες. Και οι άνθρωποι σήμερα στέκονται σε μια γωνιά και σκέφτονται πως θα τον σκοτώσουν. Ξεχάσαν όμως κατά πως φαίνεται πως ο Προμηθέας είναι αθάνατος. Κλείνοντας, διαπιστώνουμε πως πολύ μελάνι έχει χυθεί και φαία ουσία έχει ξοδευτεί από τους επαίοντες και διαπραγματεύσεις

Marilia Vrouva

επί διαπραγματεύσεων έχουν λάβει χώρα με αφορμή τη χρηματοπιστωτική κρίση και την κρίση στην ευρωζώνη. Οι ευρωπαϊκοί θεσμοί και όχι μόνο, επιδίδονται σε πυρετώδεις προσπάθειες (ηράκλειες κατά την πρόθεση, σισύφειες στην πράξη) διάσωσης των τραπεζών και του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Στην άλλη πλευρά της ζυγαριάς η ανθρώπινη ζωή και η αξία αυτής. Το Αιγαίο αλμύρισε από τα δάκρυα των παιδιών. Με τι κριτήρια την αξιολογούμε και προς τα πού θα επιτρέψουμε να γύρει τελικά η πλάστιγγα;

SUMMARY The European Union has recently come up against the burning issue of the refugee - humanitarian crisis that so far seems to refuse to handle effectively. Drawing on the basic principles of cosmopolitanism which is equality and respect for human rights and other cultures, we realize that within the framework of solidarity EU institutions and governments must take decisive initiatives and adequate measures in order to support migrants who live in difficult conditions as the primary aim is the protection of human life.

THE RISE OF GLOBAL CIVIL SOCIETY AND TRANSNATIONAL ADVOCACY NETWORKS:

a promise *or* a threat ?

The idea of civil society is not new. Civil society is a story of resilience and continuity, as well as a struggle for national, political, individual and spiritual freedom. For ancient philosophers civil society, or *politiiki koinwnia* (in Greek), was a concept used to describe a rule-governed society, with strong moral content that manifested itself in public virtue, or the Aristotelian 'good life'.¹ Although the concept has been understood very differently across various periods in history, its contemporary usage involves many characteristics outlined in Antonio Gramsci's conceptualization of the term: the realm among the state, the family and the market.² The fragmented literature on civil society suggests that it is a concept very much contested. Nonetheless, academics in general seem to agree that the term 'civil society' centers around the idea of a rule-governed society, based on the consent of individuals.³

The new millennium is characterized by the idea of globalization, a concept broadly defined as the spread of the trans-planetary connectivity of people. The process of globalization has produced transnational networks that allow for the collaboration of civil societies internationally, generating a *global civil society* with a common sense of identity. It is increasingly being recognized that global, or transnational, civil society plays a momentous role in initiating globalization efforts from below, where people

Elina Bazinas

*M.Sc in Global Politics,
London School
of Economics and
Political Science*

from different parts of the world gather and mobilize resources to achieve shared goals and fight for common causes. This impact seems to be growing recently, as the globalization of economics and the financial crisis, policies, consumption as well as aspirations deepen, giving rise to a new 'global generation'.

Indeed the characteristic trend of globalization has most notably led to the reconfiguration of politics, whereby civil society has re-emerged acquiring a transnational or global dimension.⁴ Human relations have transformed into global social connections with imperfect boundaries.

In an international system, which remains anarchic due to the absence of supranational governance, discussions on the wider concern of 'globalization' make references to actors within civil society as actors who potentially may bridge the widening democratic deficit gap, through the use of formal and informal channels.⁵ Civil society, in this light, is seen as an arena to debate and challenge prevailing ideas of progress and development, through active participation in non-state political spaces, or in other words by employing ambient politics. Furthermore, developments such as the spread of supra-territoriality have altered the position of the state. The structure of governance has shifted its framework of politics from statism, and the earlier fundamental principles of sovereign statehood, towards a more pluralistic or multi-level mode of gover-

nance, whereby power has been diffused and states are no longer the absolute holders of it: “no longer does...one site of authority exercise supreme, comprehensive, absolute and exclusive rule over a discrete jurisdiction”.⁶ This does not suggest the absolute demise of the national state, but rather the end of the state’s monopoly on governance according to the Westphalian Peace treaty and conditions of territorialism.

“

It is increasingly being recognized that global, or transnational, civil society plays a momentous role in initiating globalization efforts from below.

Thus, the contemporary age marks the growth of a transnational civil society that has created a post-sovereign world and produced significant shifts in governance. These changes have increased cross-border civil activism opening up a new sphere of influence in global politics. Whether that is a positive development or not remains to be seen.

Footnotes

- 1 Kaldor, M. (2003). “The Idea of Global Civil Society.” *International Affairs* (Royal Institute of International Affairs) 79(3): 583-593.
- 2 Gramsci, A. (1971). *The Prison Notebooks*. London: Lawrence & Wishart Limited.
- 3 Anheier, H., Glasius, M. & Kaldor, M. (2001). “Introducing Global Civil Society” in H. Anheier, M. Glasius & M. Kaldor (eds.), *Global Civil Society*. Oxford: Oxford University Press; Glasius, M. (2008). “Does the Involvement of Global Civil Society Make International Decision-Making More Democratic? The Case of the International Criminal Court.” *Journal of Civil Society* 4(1):43-60; Haas, P.M. (2004). “Addressing the Global Governance Deficit.” *Global Environmental Politics* 4(4): 1-15; Howell, J. & Pearce, J. (2001). *Civil Society & Development: a critical exploration*. Colorado: Lynne Rienner Publishers; Scholte, J. A. (1999). “Global Civil Society: Changing the World?” *CSGR Working Paper* 31(99).
- 4 Keck, M. & Sikkink, K. (1999). “Transnational advocacy

networks in international and regional politics.” *International Social Science Journal* 51(159): 89-100.

- 5 Glasius, M. (2008). “Does the Involvement of Global Civil Society Make International Decision-Making More Democratic? The Case of the International Criminal Court.” *Journal of Civil Society* 4(1):43-60.
- 6 Scholte, J. A. (1999). “Global Civil Society: Changing the World?” *CSGR Working Paper* 31(99).

Christina Irakleous

Is this the end of the French cosmopolitan success story?

Once again, the “colossal battle between East and West” devoutly challenged by Michel Chevalier and other Saint-Simonian proponents, reveals the presence of combating forces inherent to some social structures that contest the iteration of western-inspired cosmopolitan values.

Following the terror attacks, the civil society, aghast by this atrocity, has been invited to forgo its “moral panic” in favor of a more rational awakening. Unsurprisingly, what happened in Paris seems to undermine the *raison d'être* of the so-called French secular state that fully embodies the glorification of individual liberties under the scope of the freedom of religion. Thus, the main discourse pertaining to the apparent success of this model, considers the interpenetration of cultures and religions as the unique way to neutralize ignorance.

In the wake of the recent events, this social “*mélange principe*” appears to be deficient and proves however that a major prejudice cannot only derive from ignorance, but it may also originate from people who presumably adopt the rules of a society, without necessarily approving them.

Predictably, the crisis shattered the systemic trust. The French Government undertook martial internal and external processes, notably the derogation from the European Convention on Human Rights¹, notified to the Council of Europe last November, in order to cope with this delicate situation. The core actions which seek to argue the untrammelled character of human rights, once the reform takes place, are the establishment of the state of emergency in the Constitution, formerly based on the recently reformed legal provisions of 1955, as well as the

Evdokia Maria
Liakopoulou

PhD candidate
University of
Strasbourg, France

deprivation of the French nationality of dual citizens “convicted” of terrorism. Hence, the forfeiture of nationality was used as a term of opprobrium by the former Minister of Justice Christiane Taubira, that finally led her to resign. Consequently, one cannot help but wonder whether this is the swan song of the left-wing forces in Europe.

What is striking, indeed, is that all these ongoing reforms are seemingly engaged to a Don Quixote’s battle, against the boasting giants that the state itself has created. During these “*times of war*”², the law does not necessarily fall silent, but it can be paradoxically eloquent enough as to validate illegal actions. In fact, several local movements and international human rights upholders, particularly Human Rights Watch and Amnesty International, speak out in a plea for a greater vigilance upon that risk.

In the meantime, countries like Denmark encompass similar actions towards migrants this time, by adopting controversial legislation in order to seize their assets. Deplorably, this “better safe than sorry” principle, recently prevailing in Europe, only comforts the undesired “splendid isolation” of the past and challenges the future.

In such circumstances, the rehabilitation of the cosmopolitan flesh of the Europe must and will definitely be an up-coming project.

Footnotes

1. The derogation clause is provided in Article 15 of the ECHR. It is important to note that the Convention will continue to apply and that the applicants are not deprived of legal action
2. Paraphrasing Cicero: «In times of war, the law falls silent», *Pro Milone*, 52 B. C.

New problems, old solutions

In France, we strip those convicted of terrorism of their nationality. In Denmark, we strip refugees of their valuables and delay family reunification. We barter with Turkey to keep refugees outside of the EU while turning a blind eye to Erdogan's repressive measures against dissidents.

Realpolitik is winning. The *us vs. them* dynamic is splintering the very identity of Europe. Weaker states like Greece are bullied while the rest ignore their shared responsibility. Will these measures effectively curb terrorism, ease integration or help manage refugee flows? Probably not.

And worse, they will sow the seeds of resentment among those who saw Europe as a beacon of peace, solidarity and human dignity. Is this the Europe I was introduced to as a peace project? The Europe of social values is being undermined from within.

I come from India, a country whose neighbours are always under suspicion. We were once one. But freedom costed us division. The Europe I first settled down in almost a decade ago, spoke of open borders and a shared set of principles and values. These values are under threat. Our leaders can protect them if only they put them into practice.

There is still hope. Volunteers are traveling to Lesbos to help the new arrivals, entrepreneurs are creating apps to help refugees

Prerna
Humpal

*Works in Brussels
in the field of non-
profit communication
with a focus on
human rights and
social progress.*

navigate the European way of life, artists are keeping the spotlight on the plight of refugees to maintain the attention of the media and the leaders. These are the real everyday leaders who are taking on the responsibilities that our leaders are afraid to take up.

The Syrian crisis and its complex impact on the Syrian people, Europe and its neighbours has shown that no crisis is local anymore. Our solutions, are, however, unable to address these complexities.

In the absence of an easy answer, Europe's leaders have cowered down in their bunkers. Operating on fear, they shield themselves with the flimsy armour of national interests.

Globalisation sits in conflict with national interest. While we attract the bounty of economic globalisation, we have no concern for the social challenges resulting from globalisation. Cross border movement isn't only a feature of a state in peace.

Embracing globalisation means embracing the social and political nature of it too. This means, the uphill task of rethinking the UN, EU and other international cooperation initiatives so that they are connected to the energy of local movements; allowing borders to assist, not prevent those who are fleeing persecution or conflict. Without this transformative approach, we can continue to wonder why our old solutions don't fix the novel challenges of today.

Από το σήμερα στο αύριο

Από το Μεσαίωνα μέχρι το Διαφωτισμό και από το Διαφωτισμό μέχρι σήμερα, ο ψυχισμός των ατόμων δεν αντέχει αβεβαιότητες κι έτσι αναπτύσσει «αντισώματα» βεβαιοτήτων. Οι βεβαιότητες του, είναι αρχές στις οποίες θεληματικά υποτάσσεται. Είτε ένας ορθολογικός τιμωρός θεός, είτε ένα κράτος-εξουσία, είτε ένα παγκόσμιο χρηματοοικονομικό σύστημα. Σε όποια αρχή κι αν υποταχθεί την οχυρώνει με γραπτούς και άγραφους νόμους. Με θεσμούς, δηλαδή με κανόνες ανθρωπίνως επινοημένους, όπου τον περιορίζουν στη διαμόρφωση συγκεκριμένων συμπεριφορών, αλληλεπιδράσεων, αλλά και κινήτρων.

Έτσι φτάσαμε στο σήμερα όπου μέσα σε ένα σύνολο καλά ορισμένων και οριοθετημένων βεβαιοτήτων, ζούμε την αβεβαιότητα. Αβεβαιότητα για όλα όσα ο άνθρωπος κατέκτησε. Κι αυτό το διαπιστώσαμε αρχικά από μια οικονομική- χρηματοοικονομική κρίση όπου ανέδειξε μια πολιτική κρίση, σε εθνικό και διακρατικό επίπεδο κι αυτή έφερε στο φως μια κρίση ήθους και ηθικής, η οποία γεννήθηκε από μια βαθύτερη κρίση σχεδόν όλων των αξιών που θεμελιωδώς χαρακτήριζαν τις δυτικές κοινωνίες.

Σήμερα που κυριαρχεί η ηθική του συστήματος, του υλισμού και της ισχύος, ο ωφελιμισμός είναι το ηθικό κριτήριο το οποίο αθροίζει τα ατομικά συμφέροντα με κέντρο του τον ανταγωνισμό. Το ήθος ορίζεται μέσω νόμων και σταθερών και η έννοια της ελευθερίας έχει κρατήσει στους κόλπους της την ποσοτική της εκδοχή και λειτουργεί ως χρηστικό αγαθό. Έτσι η Αρχή της Δημοκρατίας με κέντρο βάρους την

**Ειρήνη
Δράκου**

*Υποψήφια διδάκτωρ
πολιτικής οικονομίας
με ειδίκευση στα
ευρωπαϊκά, στο
πανεπιστήμιο
Θεσσαλίας, μέλος
της ΜΚΟ Ευρωπαϊκή
Έκφραση*

ελευθερία όπως την ορίσαμε, αποτυγχάνει να επιτελέσει τον στόχο της. Επιπρόσθετα, το άτομο αντιλαμβάνεται ως οντολογική του αλήθεια την βιολογική του πλευρά και διεκδικεί τα ανθρώπινα δικαιώματα του ως αρχές. Όλα αυτά συνδυαζόμενα με την ασυδοσία της ελεύθερης αγοράς, μας κάνουν να πιστεύουμε ότι το τέλος της ιστορίας για το οποίο μιλάει ο Fukuyama απέχει πολύ από την πραγματικότητα.

Παρατηρώντας το σήμερα βλέπουμε ότι η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας την οποία βιώνουμε, τοποθετεί την οικονομία σε ένα επίπεδο που κανένας κοινωνικός, πολιτικός ή κρατικός θεσμός δεν μπορεί να επέμβει. Οι θεσμοί αφέθηκαν να γίνουν όργανα στην υπηρεσία του κέρδους και τα κράτη είναι ανίκανα να επέμβουν μπροστά σε ένα άκρατο παγκόσμιο καπιταλισμό. Αυτό που καθορίζει το παιχνίδι είναι η ικανότητα των διάφορων ομάδων συμφερόντων να διατηρήσουν άσκηση πίεσης.

Φτάσαμε στον 21^ο αιώνα, και η πραγματική οικονομία κυριολεκτικά κυριαρχείται από το “χρηματο-οικονομία”, ο μοναδικός σκοπός της οικονομίας και ότι ορίζεται ως πρόοδος είναι η συνεχής συσσώρευση πλούτου, το κυνήγι μείωσης του πληθωρισμού και των ελλειμμάτων.. Παραβλέψαμε πρόχειρα ότι αυτό που ονομάζουμε πρόοδο και ανάπτυξη έχει αποσυνθέσει το κοινωνικό υποκείμενο. Προέκυψε έτσι το πρόβλημα ενός κενού, το οποίο προκαλείται από τη διάσταση της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και των κοινωνικών συγκρούσεων καθώς και των πολιτικών δράσεων, οι οποίες είναι παρούσες σε τοπικό και εθνικό επίπεδο

και όχι σε παγκόσμιο.

Ο Touraine στο έργο του μιλάει για έναν “πόλεμο των θεών” της οικονομίας και των διάφορων κοινωνικών συμφερόντων που τελικά αναδεικνύεται ως ένας πόλεμος “ηθικής”.

Ίσως είναι ένας πόλεμος μεταξύ του παλιού και του νέου, όχι απαραίτητα οικονομικού συστήματος, αλλά ορισμού, κάποιων αξιών μας.

Εφόσον η οικονομική παγκοσμιοποίηση δεν έφερε την πολιτική παγκοσμιοποίηση πρέπει να προβληματιστούμε. Το μακροχρόνιο κενό μεταξύ των δύο θα φέρει σύγκρουση. Ο καπιταλισμός είναι το στάδιο από το οποίο

“

Χρειαζόμαστε νέα κριτήρια αξιολόγησης. Το έλλειμμα της δημοκρατίας που αντιμετωπίζει η δύση στα έθνη της είναι ένα ζήτημα ανανέωσης της δημοκρατίας.

είναι υποχρεωμένες να περάσουν οι ανθρώπινες κοινωνίες για να μεταβούν από την ένδεια στην αφθονία. Όμως από τη στιγμή που επιτελέσει το ρόλο του, θα πρέπει να περιορίζεται στην εποπτεία και τη βελτίωση των θεσμών.

Υπάρχει η ανάγκη εγκατάλειψης ενός τρόπου παραγωγής και διαχείρισης που έχει ταυτιστεί με την πρόοδο. Οι αποφάσεις πρέπει να παίρνονται όλο και περισσότερο σε παγκόσμιο επίπεδο λαμβάνοντας υπόψη τις ανάγκες και τις δυνατότητες των κατοίκων όλων των περιοχών του πλανήτη.

Το οικουμενικό και το ατομικό δεν είναι αντίθετα. Ιδιαίτερα σε μερικά ζητήματα όπως το περιβαλλοντολογικό, όπου μέχρι σήμερα οι πόροι λαμβάνονται σα να είναι δωρεάν και τιμολογούνται ως τέτοιοι, ενώ στην πραγματικότητα είναι σπάνιοι.

Χρειαζόμαστε νέα κριτήρια αξιολόγησης. Το έλλειμμα της Δημοκρατίας που αντιμετωπίζει η Δύση στα έθνη της είναι ένα ζήτημα ανανέωσης της Δημοκρατίας.

Χρειαζόμαστε νέους θεσμούς ικανούς να ελέγξουν τον οικονομικό και πολιτικό κόσμο έτσι ώστε η υπεράσπιση των ελευθεριών και των δικαιωμάτων πάντα να υπερισχύει της υπεράσπισης της ιδιοκτησίας και της οργάνωσης του

εμπορίου. Χρήσιμο είναι να εξασφαλιστεί η υποκειμενική συμμετοχή στην εφαρμογή “νόμων” και “μέτρων” καθολικής ηθικοποίησης της οικονομίας πράγμα απαραίτητο για την υπεράσπιση αυτών των ελευθεριών. Η έννοια της ελευθερίας θα πρέπει να οριστεί εκ νέου όχι ως χρηστικό αγαθό, αλλά ως η δυναμική των διαπροσωπικών σχέσεων που σώζει την ετερότητα των υποκειμένων. Όπου το υποκείμενο φανερώνεται ως ένα άτομο που σκέφτεται και δρα ελεύθερα αλλά και με υπευθυνότητα ως προς τον εαυτό του και τους άλλους κι όχι απλά ορθολογικά. Επίσης, θα πρέπει να ανανεώσουμε τη σχέση μεταξύ της ελεύθερης αγοράς και της κοινωνίας πολιτών. Το διακύβευμα μας δεν είναι η ύπαρξη ή μη της ελεύθερης αγοράς που στις περισσότερες δυτικές χώρες έχει επιτευχθεί, αλλά τα κίνητρα και τα αντικίνητρα που προκύπτουν στη βάση αυτής.

Η ιδέα του co-competition θα ήταν επαρκής, αλλά όχι όμως όταν αφορά έναν πλανήτη όπου οι πόροι είναι σπάνιοι και το άτομο οφείλει να δρα ως υποκείμενο. Το πνεύμα συνεργασίας και το άνοιγμα του διαλόγου είναι αυτά που χρειάζεται μια κοινωνία που οδεύει προς την παγκοσμιοποίηση. Όταν σε διεθνές πολιτικό επίπεδο η ισχύς παίζει το παιχνίδι και σε παγκόσμιο οικονομικό επίπεδο, η όλο και μεγαλύτερη συσσώρευση κεφαλαίου, ο μόνος τρόπος για να αποφευχθεί η σύγκρουση, είναι να ζητήσουμε “ανακωχή” πριν φανούν τα ίχνη του καπνού...

SUMMARY *We need new institutions capable of controlling the economic and political world in order to defend the freedoms and rights take precedence over the defense of property and trade organization. The concept of freedom should be redefined. The relationship between free market and civil society should be renewed. The spirit of cooperation and open dialogue is what a society needs that is heading towards globalization. When international political power plays the game and at the global economic level, the increasing accumulation of capital, the only way to avoid conflict is to ask “truce” before seen traces of smoke.*

St. Paul the Cosmopolitan Apostle

Globalisation in markets and communications has increased interconnectedness between enterprises, countries and peoples worldwide. New institutional arrangements affecting the role of states range from the expanding power of the European Union, the World Trade Organisation and United Nations, ever increasing presence of the non-state actors to the rise of multilateral agreements regulating commerce and environmental protection. However, globalisation has also increased cultural interconnectedness between people. This raises important questions regarding the impact of these changes in transforming cultures so that people see themselves as part of the global community. It is hoped that the Conference will shed some light on these important questions.

My objective in preparing this note on cosmopolitanism is rather modest. While this is a note on cosmopolitanism, it does not purport to cover all the aspects. It seeks rather to highlight St Paul's cultural cosmopolitanism. Scholars, historians and theologians have already written about the life, the travels and the theology of this man. The following brief note is presented, in the hope of bringing to the attention of the Conference participants, St. Paul as a cultural cosmopolitan.

The Apostle St Paul holds a place in the Christian Church second only to that of the Founder. His triple cultural identity is not well known. St Paul was an elite Hebrew, a linguistic

Dinos Stasinopoulos

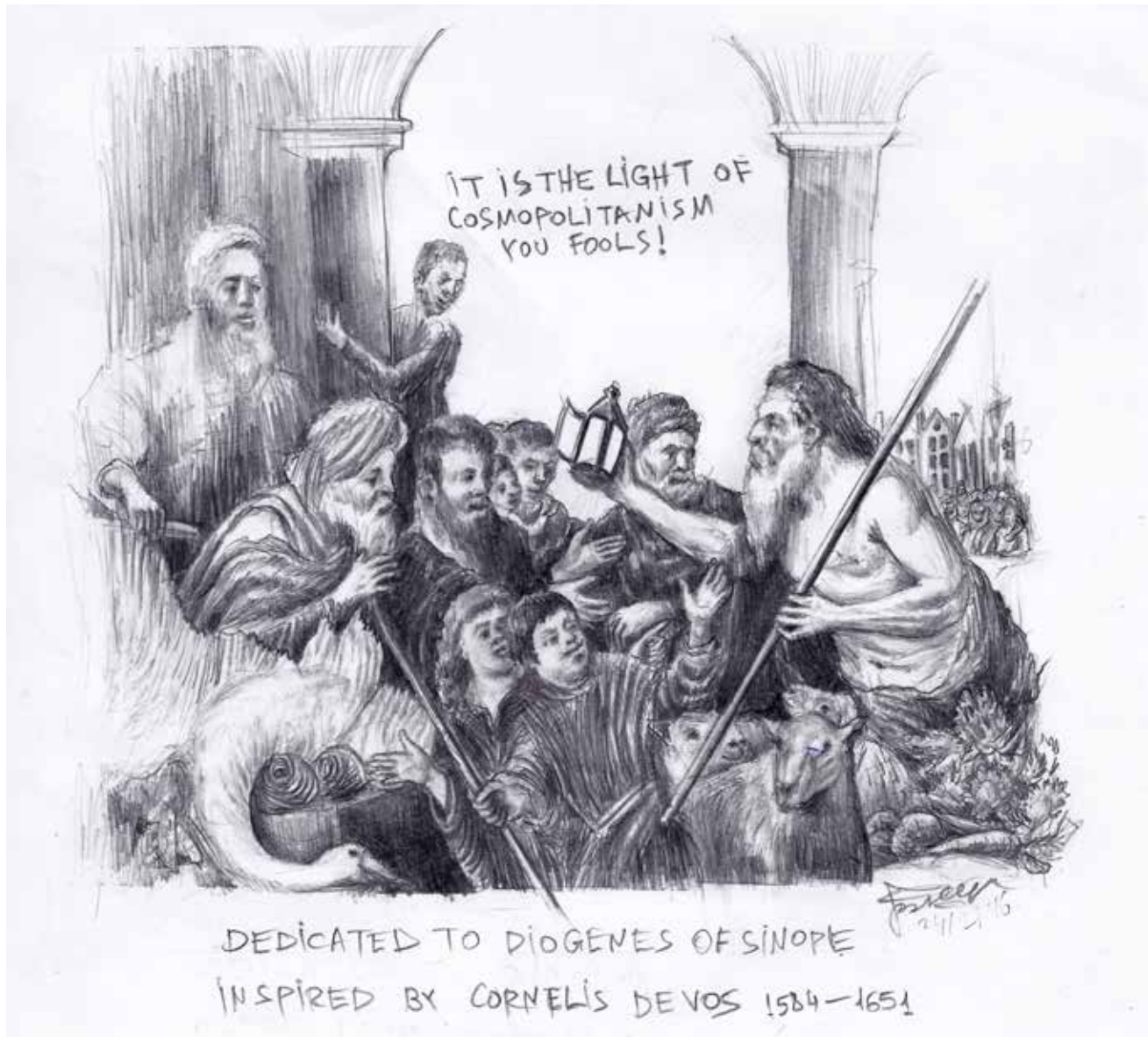
*Formerly with
the European
Commission,
is currently a
Consultant in
International Affairs*

Hellene and a Roman who introduced the notion of universality and the essential oneness of all humanity. He was born in Tarsus a city of the Roman province that made him a Roman citizen. He was a Hebrew born to Jewish parents. Nonetheless, there were strong Hellenistic influences on his personality. The language of his childhood was Greek, the language in which he wrote all his letters.

St Paul's life and teachings, represents the beginning of a trip to transform a religion into the world's first cosmopolitan adventure in Western history. He preached Christianity in allegorical and literal means of erasing differences, primarily between male and female and Jew and Gentile. St Paul saw his work as a mission and felt that in spite of living together Gentiles and Jews were socially separated by markers of bodies and customs. This situation offended his religious convictions and his Hellenistic sensibilities, which were marked by a spirit of universality.

He was motivated by his desire to unify mankind, to reconcile the alienated communities on earth and preach the gospel. It can be argued that Paul's mission was transgendered, transocioeconomic, transnational and transreligious.

Paul, was also motivated by his Hellenistic desire for Oneness and an ideal human universe beyond hierarchy and difference and a humanity undivided by ethnicity, class and sex. Paul's entire system was one that called for the eradication of cultural and other

Sotiris Vardakis

specificities that shape human identity. His philosophy of universal cosmopolitanism was and I quote: «For you are all children of God through faith in Jesus. For those of you baptised in Christ there is neither Jew nor Greek; there is neither slave nor free man; there is no male or female».

Paul's legacy is that he initiated a humanistic revolution as both a sociological and religious experiment. He offered both a new interpretation of community and of the

individual as the inheritor of the new humanity. Dispersing the love he felt into the world, he placed the individual in a not-yet-realised future where, «Man's position still remains open». This would remain a cosmopolitan space in important respects. It is open-ended, pluricultural and the criterion for joining it is left to personal choice. Paul envisaged a new humanity where a new man and a new woman could move beyond blood identities and into a new future.

Immigration crisis & Europe: a chance for multicultural enrichment

When I was a student at the University of Athens, a professor told us that a massive refugee crisis would be one of the most serious challenges that the European Union would face in the future. Today, this phenomenon is real and continues to sharpen if the fire started in the war regions will not be blown out.

The European political elites have shown concern on the short-term management of this massive flux, and on integration - whether temporary or permanent - of immigrants into the culture of the host countries. Islam and the religious identity of the majority of immigrants, being radically different from both derivatives of Christianity and more importantly the secular tradition of the European culture, is perceived as the most serious threat by ordinary citizens of Europe. Furthermore, the practices of ISIS and similar terrorist groups, wrongfully feed Europeans mechanisms of perception towards the immigrants, labeling immigrants as masked men, robbers, rapists or potential terrorists. The latter have been bolstered in Europe and in other developed countries, both at the societal and official level. Euroscepticism gets enriched every day with xenophobia and islamophobia, while the dream of European unity seems to have been wounded and should be medicated urgently. Another reason the wound must be treated

Jordan
Jorgji

*Lecturer at Fan
S. Noli University,
Albania*

is that within the common European vision, multiculturalism is gradually being exhausted in favor of extreme nationalism.

In this context, let us go 25 years back in time, around the end of the totalitarian socialist regime in Albania. The fall of the regime brought to the surface the realization of the deep crisis in which Albania had plunged. So deep that Albanians were obliged to migrate en masse towards Western developed countries like Greece and Italy. About one million Albanians flocked to Greece, a country unprepared to face such challenge. This time was plagued with incidents of unacceptable immigrant behavior, which reflected into the public opinion of the host country. Albanian immigrants, mostly Muslims and atheists, settled within a very homogenous culture, the Greek Orthodox religious identity being a symbol of such homogeneity. Further, social conflicts fused with political conflicts, most of latter derived from the cold diplomatic relations between the two countries. The Greek and Albanian public opinion incorporated and reinforced stereotypes of each culture, specifically albanophobia in the Greek population and general feelings of xenophobia felt by the Albanians, thus increasing extreme nationalistic tendencies in both countries.

What is the situation like today, nearly two decades later?

Albanian immigrants' children born in Greece, have started their journey towards the world we live in, through bilingual and multicultural optics. Regular contact with their native country, primarily virtually through the internet, led to the rise of the Greek cultural diffusion into Albanian society. Additionally, many Albanians who socialized and were politicized in Greece, now constitute an important economic, social and cultural aspect of Greek country and society. These have contributed to not only bringing the two societies closer, but also to the reduction of stereotypes and extremist nationalistic tendencies towards one other. Above all, they have helped the quantitative and qualitative prosperity of Greek society.

In summary, with regard to the current immigrant crisis of Europe, we can assume that in the long term, the present influx of immigrants, mainly from Syria and Libya, could serve as a positive generator for European countries, economically, socially and culturally. While multiculturalism, as unity on diversity, constitutes one of the most fundamental values of the European family,

let us see the people who, escaping the fires of war, walked and swam hundred of kilometers for a better live, as active, dynamic and progressive elements of our common European society. Adversely, the marginalization of immigrants, would be not only unproductive, but may also deepen the cultural, political and economic divide between Europe and other cultures and countries.

Marília Vrouva

From the American Century to a Cosmopolitan Order*

“9/11” is a term known across the world. The notion of the ‘war on terror’ reached across continents. ‘Sub-prime markets’ was a concept of the few before it became widely understood as a trigger of the global financial crisis. Weather patterns in southern Africa used to be understood as an act of God; they are now thought of as man-made – the product of climate change. The local reverberates across the world, as global events and forces reshape the local. The UK can adopt the most stringent rules for the regulation of genetic research, but if other countries ignore such rules the human genome will be open to unchecked manipulation and human beings could become made to order in the years (not so far) ahead. The Doha trade round stalled on the refusal of emergent powers to bow down to the G2 (the US and EU), yet the rules of trade are still largely dictated by leading states with deadly consequences for some: the subsidization of the cotton industry in the USA or agricultural food produce in the EU affects the life chances and life expectancy of others, for example, in the case of cotton, West African cotton farmers. The rules governing nuclear proliferation were fixed by the geopolitical victors of 1945, but is the justification of these rules still persuasive in a global order marked

David
Held

*Titolo: Professor
of Politics and
International
Relations and Master
of University College
in the School of
Government and
International Affairs,
Durham University,
UK*

** The article first
appeared in the
Federalist Debate,
2 July, 2014*

by a shift in the balance of power, for emerging countries and other nations that might stand up and say «you have them, why not us»? Who makes the rules governing our genetic makeup, global habitat, resource use, economic exchanges and security is a pressing matter in an age of global interdependence.

The extension, density and velocity of global interconnections today create a world of both extraordinary opportunities and risks. Opportunity because an economic division of labour stretching across the world, world trade patterns, global communication infrastructures, a rule based multilateral order and a growing sense that action is needed now on global challenges creates unparalleled prospects for prosperity, development and peaceful coexistence. Risk because never before have human communities been so densely interwoven whereby the fortunes of each are bound together in fundamental ways; a world of overlapping communities of fate. Hence, the era is one of significant promises and colossal challenges. At the same time, the knowledge humankind has developed is no longer just an elite privilege; diffused and available on the internet (accessible to over a quarter of the world's population), the cognitive resources of science and culture can be explored by a diversity of actors, with

benign or regressive intent. The vulnerability of the global system combined with the democratization of knowledge led one commentator to consider that humankind has only a 50/50 prospect of reaching the end of the century without a major setback¹. Take this together with the potential for conflict in global hot-spots to ricochet across the world – Israel/Palestine, new turmoil in the Middle East, Iraq, Afghanistan, the Pakistan- India border, the Korean Peninsula, Taiwan, among others – and then the warning does not seem out of place.

The rules of the interstate system, and sovereignty over territory, were set by those with effective power from the late 16th century: might make right. Sovereignty in the modern period could never just be about the rights of indigenous people, because colonizers sought to disregard these. Sovereignty was thus established and secured through effective power – holding a territory and displaying the flag. Up to the foundation of the UN, sovereignty trumped other values with a claim to universality. From the development of the UN onward, sovereignty was spliced together with human rights and democratic standards in an unstable amalgam. The permanent members of the Security Council (the USA, China, USSR/Russia, UK and France) could manage the global agenda (although the USA had far more influence than the rest), as less powerful states could disregard others in regulating and controlling their territories. Yet, with the foundation of the UN system, the development of the EU, and the beginnings of a global environmental regime, stepping stones were laid down to a universal constitutional order – stepping stones which were clearly marked, with a clear direction of travel, and yet obviously slippery. Within this context, the meaning of sovereignty shifted in international law from effective power to, in principle, rightful authority – authority that upholds democratic values and human rights standards. The law of war was complemented by human rights conventions, together setting down limits to what it is that human beings can do to each other in war and other forms of organized violence perpetrated by state or non-state actors. The principles of accountability and self-determination were enshrined in these agreements and, through the second half of the 20th century and early 21st century, became entrenched in waves of democratization, marked by such moments as the fall of the Soviet Union, the election of Nelson Mandela as President of South Africa, and the Arab Spring. In Europe something equally remarkable happened: the most warmongering

“

The extension, density and velocity of global interconnections today create a world of both extraordinary opportunities and risks.

and destructive continent in history turned from Hobbes to Kant and created a pacific union in which war among EU countries was banished for the first time. In addition, sovereignty was no longer regarded as unitary and absolute, as authority became parcelled out at many levels and citizenship became synonymous with membership in diverse communities – cities, subnational regions, states, and supranational associations.

Of course, there were huge forces seeking to ensure that any passage across the stepping-stones to a universal constitutional order – what I call a cosmopolitan order – was not just unsafe but seemingly impossible. The war on terror bypassed international law, weakened the UN system, and sought to place the US and its allies in a position to extend the era of Western hegemony. It also sought to ensure that American or British conceptions of power and rulership remain dominant in the world. Yet it was not to be. Why? Because the world since 1945 has changed fundamentally: might no longer makes right; human rights and the standards of self-determination cannot simply be trodden on; freedom cannot be achieved through war and organised violence; a lasting peace can be won only through the consent and act of participation of the many; and power is becoming more diffuse as the world becomes more multipolar. It is against this background that one can begin to understand why realism, *raison d'état* and hegemonic state projects are a narrow, impoverished and counter-productive way of seeking to organize politics in a global era, and why cosmopolitanism is the new realism – a sounder framework for political activity than *realpolitik*². Globalization has changed the terms of reference of politics: in an interdependent era, whether in economics, politics, or security, global issues cut across the domestic creating a plethora of urgent trans-border questions. *Raison d'état* is too narrow a set of terms of reference for addressing and meeting the challenge of climate change, water deficits, global infectious diseases, financial market reform, or security threats with a global

In a world of overlapping communities of fate, the principles underpinning global politics must be cosmopolitan in their form, scope and manner of entrenchment.

dimension. Moreover, the old narrow club model of the permanent members of the Security Council, or the G5, G7 and G8, or the small community of bureaucrats from regulatory agencies and central banks that have governed the rulebook of banking since the end of Bretton Woods (the Basel Committee), disclose that such clubs inevitably govern in their own interests and take decisions, with complex ramifications and risks, for jurisdictions beyond their own borders. These difficulties of accountability and politics were compounded in the late 1970s and 1980s by the re-assertion of the standard liberal model of economics and politics, or the “Washington consensus” as it is sometimes called, which promised that internal market development coupled with global market integration was the key to development and prosperity, and that all else was empty rhetoric³. But the model does not adequately explain the great economic success stories of the last two decades (China, India and Vietnam among them) or recognize the damage it created when blindly applied, for example, across many Latin American countries and emerging markets in the post-Soviet era. Furthermore, the approach deliberately weakens the place of politics – local, national and global – by emphasizing markets above all as the key to collective development and problem solving. Market externalities, environmental degradation, and the public goods required to make markets work effectively (health, education, transport infrastructures, regulation, and so on) are all neglected or downplayed. Rising economic and political inequalities within many states, among states and even across the global domain (China excepted) are also treated as if they are natural phenomena.

An alternative model of politics and regulation can be found in some of the most important achievements of law and institution building in the 20th Century, the stepping stones to a universal constitutional order, referred to earlier. These developments set down a conception of rightful authority tied to human rights and democratic

values which can be entrenched in wide-ranging settings. In this perspective, political power is legitimate if, and only if, it is democratic and upholds human rights. In addition, the link between territory, sovereignty and rightful authority is, in principle, broken, since rightful authority can be exercised in many spheres and at many levels, local, subnational, national and supranational. Accordingly, citizenship can be envisaged, as it is already in the EU, as equal membership in the diverse, overlapping political communities which uphold common civic and political values and standards. Citizenship, then, is built not on an exclusive membership of a single community but on a set of principles and legal arrangements which link people together in the diverse communities which significantly affect them. Thus, patriotism would be misunderstood if it meant, as it all too often has done, “my country right or wrong”. Rather, it comes to mean loyalty to the standards and values of rightful authority – to common civic and political principles, appropriately embedded.

Suitably developed, this conception of global politics envisages a multilayered and multilevel polity, from cities to global associations, bound by common framework of law, a framework of law anchored in democratic principles and human rights⁴. The state does not wither away in this conception; rather, it becomes one element in the protection and maintenance of political authority, democracy and human rights in the dense web of global forces and processes that already shape our lives. Perhaps more importantly still, it points to a political order no longer exclusively anchored in *raison d'état* and hegemonic state projects, but in principles of cosmopolitan association. These principles include the equal moral worth of each and every human being (without which the human rights regime makes no sense); active agency and self-determination (without which the unique human capacities of reasoning and moral choice cannot be recognized) and deliberation and consent (without which the democratic process would be stillborn). What makes these principles cosmopolitan is not only the universal nature of their claims, but also the rejection of the assumption that the choices, rights and duties of human beings must always be embedded in states, an assumption never fully justified in democratic theory in any case. In a world of overlapping communities of fate, the principles underpinning global politics must be cosmopolitan in their form, scope and manner of entrenchment.

It is sometimes argued that cosmopolitan principles are not only insensitive to cultural diversity and

differences, but also deny them. Nothing could be further from the truth; for pluralism and cosmopolitanism are two sides of the same coin. One of the key conditions of pluralism is a set of values and arrangements that protect and nurture the possibility of cultural diversity and just difference. The set of principles that generate this possibility is one and the same as that which underpins cosmopolitanism. Cosmopolitan principles are the basis of human autonomy and self-determination; they are constitutive principles of living in communities that recognize the equal interest of all in moral, social and political choices, subject only to the constraints of not unwarrantedly delimiting or restraining the choices and activities of others. The principle of harm and, more broadly, justice are critical in this regard. At the same time, these principles underwrite pluralism and difference because they underpin the space of each and every person to steer a course through the interpretive frames and warring Gods of our time.

The principles of a cosmopolitan order include egalitarian individualism, mutual respect for each and every person's equal rights and duties, and self-determination. In a world of overlapping communities of fate these can only be embedded in the cross-cutting communities of human life. Once, these were small habitats, towns and cities. Later, they comprised great territories and time spans, that is, nation-states. Today, they embrace the local, the national and the global, in other words, spaces wherever power is entrenched and exercised. The stepping-stones of the 20th century laid down a path to a cosmopolitan constitutional order. The question is: can and will we follow it? With wars currently raging in many parts of the world and gridlock on many of the most pressing issues of our time, this does not look likely. Yet, neither great cities nor states were built in short time spans, and so it is hardly likely a cosmopolitan order will be either. The trouble is that climate change, resource scarcity, global economic imbalances, financial market instability and nuclear proliferation, among other pressing issues, require our energies and imaginative solutions now. In this sense, the universal constitutional stepping-stones of the 20th century give clues as to how and where to travel, and what the form and shape of global organizations and institutions should be, but they offer no simple blueprints. These can only be worked out in the process of travel, with fellow travel companions, in dialogue and activities shaped by, and consistent with, cosmopolitan principles.

Footnotes:

1. Martin Rees, *Our Final Century*, London, Arrow Books, 2003, p.8
2. David Held, *Cosmopolitanism: Ideals and Realities*, Cambridge, Polity Press, 2010
3. Martin Wolf, *Why Globalization Works*, New Haven, Yale University Press, 2004, p.144.
4. David Held, *Democracy and the Global Order*, Cambridge, Polity Press, 1995

ΠΕΡΙΛΗΨΗ Ο Καθηγητής David Held καταπιάνεται με τα σύγχρονα όρια της εθνικής κυριαρχίας και την ανάδυση μιας κοσμοπολιτικής τάξης. Μεταπολεμικά, με τη θεμελίωση του συστήματος των Ηνωμένων Εθνών, την ανάπτυξη της ΕΕ και τις απαρχές ενός παγκόσμιου ενδιαφέροντος για το φυσικό περιβάλλον, τέθηκαν οι θεμέλιοι λίθοι για μια παγκόσμια συνταγματική τάξη. Το τοπικό σήμερα αντηχεί σε όλον τον κόσμο, ενώ τα παγκόσμια γεγονότα αναδιατάσσουν το τοπικό. Ο πατριωτισμός του είδους «πάνω απ' όλα η χώρα μου», είναι πλέον ξεπερασμένος. Η παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων δεν μπορεί να προσκρούει στο εμπόδιο της εθνικής κυριαρχίας, μιας άλλης εποχής. Αν η εθνική κυριαρχία είναι εμπόδιο τότε οποιαδήποτε κρατική εξουσία δεν μπορεί να θεωρείται νομιμοποιημένη. Εκτός από τα ανθρώπινα δικαιώματα, ούτε η κλιματική αλλαγή, το φυσικό περιβάλλον και η έλλειψη πόσιμου νερού, ούτε οι παγκόσμιες επιδημίες υγείας, ούτε η διασυνοριακή χρηματοοικονομική ασυδοσία της παγκοσμιοποίησης, μπορούν να προσκρούουν στον τοίχο της εθνικής κυριαρχίας. Η διαφορετικότητα των πολιτισμών δεν απειλείται από την ανάδυση ενός παγκόσμιου πολίτη, ενός κοσμοπολίτη, αντιθέτως προστατεύεται στο πλαίσιο του κοσμοπολιτισμού. Μεταξύ των αρχών μιας κοσμοπολιτικής τάξης συγκαταλέγονται, ένα καθεστώς ισότητας μεταξύ ιδιωτών, ο αμοιβαίος σεβασμός για κάθε ισότιμο δικαίωμα και υποχρέωση κάθε ατόμου και ο αυτοπροσδιορισμός. Φυσικά μια νέα, κοσμοπολιτική τάξη μάλλον δεν θα δημιουργηθεί αμέσως, αφού ούτε οι σπουδαίες πόλεις ούτε τα σπουδαία κράτη της ιστορίας δημιουργήθηκαν μονομάς. Η έκταση, η πυκνότητα και η ταχύτητα της αλληλεξάρτησης δημιουργούν ευκαιρίες και κινδύνους. Ευκαιρίες, γιατί το εμπόριο, η επικοινωνία, η εργασία, η πολυμέρεια, οδηγούν σε πρωτοφανείς προοπτικές ευημερίας, ανάπτυξης, εκπαίδευσης και ειρηνικής συνύπαρξης. Κινδύνους, γιατί το παρόν εύθραυστο παγκόσμιο σύστημα σε συνδυασμό με τον εκδημοκρατισμό της γνώσης μπορεί κάλλιστα να οδηγήσει, σύμφωνα με ορισμένες εκτιμήσεις, την ανθρωπότητα μέχρι πριν από το τέλος του αιώνα σε μια μείζονα οπισθοχώρηση, αν δεν αλλάξουμε δυναμικά την κοινή μας πορεία.

Citing irreconcilable differences: & Multiculturalism the equal rights movement

Cosmopolitanism, multiculturalism and cultural relativism seem to go hand in hand, and this association has progressively lost its political connotations as it has embedded itself in our collective consciousness as a moral dictum. The spectres of our imperial and colonial past haunt us so, that multiculturalism, for the average European,

The spectres of our imperial and colonial past haunt us so, that multiculturalism, for the average European, equals enlightenment.

equals enlightenment; anything but, equals cultural fundamentalism and a perpetuation of Western hegemony. Suddenly, questions that were previously answered with ease within a western moral framework become impalpable, for to pass judgment would be patronising. Our regrets over past sins coupled with a growing realisation of the hubris committed in our absolute regard of western culture as superior have led us to elevate multiculturalism

Divina
Alexiou

*MSc – Social
Scientist, Diversity
Specialist*

to an unimpeachable height. But while the accommodation of new values, norms and even parallel judicial systems has been a panacea for our collective conscience, its side effects have been disquieting. This culture of silence has an unintentionally farcical effect: It forces progressive change-actors such as feminists and LGBT rights activists to make some of the same utterances as those of the conservative right, while right-wing political parties themselves have suddenly adopted the agenda of these groups in turn in order to guard against the “Muslim threat”.

In order to understand why this happens, we have to consider that in the past two decades, the discourse on cultural “otherness” in Europe has increasingly centered around Muslims and the Islam, moving away from conceptions of the “class other” (the labourer) to conceptions of the “cultural other” (the Muslim).¹ Furthermore, when it comes to the question of integration the religiosity of Christian migrants is not viewed as playing an important role, but when it comes to Islam the question becomes central.² The immediate, visceral response of someone committed to progressive, socio-liberal ideals would be to identify this situation as questionable at best and bigoted at worst. This, however, is an attitude of privilege, afforded to us by a long history of European secularism –easily con-

trasted with the opposite founding principle in the United States. Our history of secularism affords us this privilege by having already extinguished the power of our own major religions from effectively interfering with the aspirations of internationally vulnerable groups such as women and LGBT persons on issues of social justice and equality. In most EU Member States patriarchal norms, which themselves are most often deeply intertwined with our religious traditions, can no longer inform modes of dress and modesty, inheritance rights, choice of spouse or partner, marriage or cohabitation, divorce. When we fail to uphold our ideals in terms of equality, there are checks and balances, there are opinions. And while all cultures, including western cultures, are oppressive to gender and sexual rights, we have to recognise the differences in degree and the progress achieved appropriately. Is it any wonder that multiculturalism – which makes accommodation central and silence normative – appears to threaten the hard-won achievements of feminism and the LGBT rights movement?

The unqualified accommodation of values and norms that contrast sharply with these hard-won achievements – these last in turn being values that we have adopted in our collective consciousness as central western axioms – has another unintended side-effect. It enables us to collapse

“

Citizens with liberal values should not have to choose between supporting migration or humanitarian help to refugees and maintaining gender and LGBT equality.

all migrants under the single category “Muslim”, creating a new narrative in our societies where the migrant or refugee automatically becomes a cultural “Other” that threatens our values. This does not only create a deep and dangerous cleavage in our cosmopolitan communities, it also further serves to turn a substantial group of our citizens against migration and, poignantly in the current state of European affairs, against opening our doors to the refugees at our borders. The failure of our states to clearly prioritise gender equality and LGBT rights over

cultural practices has led those who would traditionally hold liberal open door policies to join the opposite camp, strengthening the voice of conservatism in unlikely alliances.

The narrative with the Muslim identity as the central “Other” would never have managed to gain as much ground if our states had not been so eagerly tempted by the superficially superior morality of multiculturalism. Suzan Todd names “the defence of and obligation to universal moral standards *and* to local, particular systems of meaning” as the “ambiguous core of cosmopolitanism”.³ However, this should never have been a binary choice: Citizens with liberal values should not have to choose between supporting migration or humanitarian help to refugees and maintaining gender and LGBT equality. It is time for our states to return to us the freedom to stand up for all of our beliefs.

Footnotes

- 1 Yilmaz, F. (2015). From immigrant worker to Muslim immigrant: Challenges for feminism. *European Journal of Women's Studies*, 22, 37-52.
- 2 Foret, F. & Mourão Permoser, J. (2015). Between faith, expertise and advocacy: the role of religion in European Union policy-making on immigration. *Journal of European Public Policy*, 22, 1089-1108.
- 3 Todd, S. (2007). Ambiguities of cosmopolitanism: Difference, gender and the right to education. In K. Roth & I. Gur-Ze'ev (Eds.), *Education in the era of globalization*. Dordrecht, The Netherlands: Springer.

Cosmopolites: All United in Diversity!

Human history goes through phases, the nature of human being resulting as very complex: peace and war, violence and pacifism, individualism and solidarity are forces always in conflicts which characterize mankind's evolution.

In the 3rd Century BC, Stoicism, a school of Hellenistic philosophy, made Cosmopolitanism and the concept of a global citizenship as one of its distinctive features: all people are manifestations of the one universal spirit and should live in brotherly love and readily help one another.

The universal recognition of basic rights and fundamental freedoms, inherent to all human beings has been formally stated in International Conventions (including the European Union Charter of Fundamental Rights).

The Convention relating to the Status of

**Amal
Kamau**

*Humanitarian
worker*

“

Peace and war, violence and pacifism, individualism and solidarity are forces always in conflicts which characterize mankind's evolution.

Refugees, 1951, is the key legal instrument to assure refugees the widest possible exercise of these fundamental rights and freedoms. However, their enforcement and fulfillment across EU is currently being challenged.

From the website of the European Union: “United in diversity”, the motto of the European Union, [...] signifies how Europeans have come together, in the form of the EU, to work for peace and prosperity, while at the same time being enriched by the continent's many different cultures, traditions and languages.

I come from a small town in Calabria, a region from the South of Italy. While growing, I came to realize that I was not only an Italian citizen of a small town but I was/ I am a European citizen who could access education (studying in UK and, as an Erasmus student, in Spain), I was/I am a Global Citizen who can enroll in an international master with students from all over the world but, above all, who could/can travel all over... what a great chance! Currently, as a humanitarian worker I have the privilege to access different countries and cultures, a valuable opportunity to look at the world with different eyes.

The peace and prosperity that characterized EU following the World War II led to a considerable improvement in terms of standards of

life and enjoyment of human rights. At the same time Europe has been enriched by the continent's many different cultures, traditions and languages.

However, along the years after the WW II, Europe also experienced several waves of emigration, internal (especially South North) and external (Europe-US and other Countries). Building peace and prosperity is a long-term process. Such a process might have a different impact on people, inequality being a characteristic of each development pattern. At times, the gap between those who enjoy the progresses and those left behind is filled by policies aimed at enforcing minimum standards of dignity for all. Other times, however, this gap is exacerbated and increases with time. And people always move in the pursuit of better opportunities.

If I can freely move around the world is because I'm lucky enough to be a EU Citizens. My friends from other Countries, especially those coming from Africa and conflict zones like Afghanistan, cannot enjoy the same freedom. The phenomenon of migration goes beyond the current flows of people from one country/continent to another. It has always been part of human history; it is an inner characteristic of the human being who is pushed to move to wherever better opportunities are offered. Not forgetting the violations suffered by the indigenous people, US, Canada and Australia are, nowadays, countries that built their prosperity upon migration.

In the 21st Century, does it make sense to treat people differently according to their nationality? Why are we living at the mercy of fear, subjected to idea of supremacy of

“

The phenomenon of migration goes beyond the current flows of people from one country/ continent to another. It has always been part of human history.

one over the other?

No, this is not a “do-gooders” (buonista) discourse! This is a reflection stemming from the consideration that all the human beings are equal but different. Culture, tradition, religion might differ from one another, but the ethics behind the universal rights is a common feature as well as the human sentiment: the human being is complex by nature and a mix of inner forces.

Education (from the Latin “educere”, intended as “extracting out” the best in man) is the key to understand and respect one another, in order to let dignity and human rights to be concretely fulfilled as universal values for all.

Let's overcome fear, let's be open to melting pot and become Global Citizens, All UNITED IN DIVERSITY!

Η δημοκρατία ανταγωνιστικό πλεονέκτημα ή αντικίνητρο;

Την δυναμική της παγκοσμιοποίησης την ορίζουν και την υποστηρίζουν τα κράτη για να αυξήσουν τις εμπορικές τους συναλλαγές. Επιπλέον των κρατών και άλλες μονάδες ισχύος, με ελιτίστικη νομιμότητα, προωθούν και αξιώνουν ρυθμίσεις προς όφελος ιδιωτικών συμφερόντων, σε αντίστιξη των συμφερόντων συλλογικών οντοτήτων όπως τα κράτη. Ο ανταγωνισμός για το είδος των ρυθμίσεων ασκείται μέσα σε επιτροπές όπου αντιπροσωπεύονται συλλογικές οντότητες αλλά «προεδρεύουν» ομάδες οργανωμένων συμφερόντων. Τελικώς τα κίνητρα και οι κανόνες που καθορίζουν και πλαισιώνουν τις διεθνείς συναλλαγές διεκδικούνται από αντίρροπες επιδιώξεις και στοχεύσεις ως προς τα συλλογικά συμφέροντα που αντιπροσωπεύονται.

“

Ο ανταγωνισμός για το είδος των ρυθμίσεων ασκείται μέσα σε επιτροπές όπου αντιπροσωπεύονται συλλογικές οντότητες αλλά «προεδρεύουν» ομάδες οργανωμένων συμφερόντων.

Νικόλαος
Σιμεωνίδης

*Civil Engineer,
Imperial College*

Η λογοδοσία σε πληθυσμούς είναι το αντίβαρο σε αλλότριες επιδιώξεις, όπως ορίζουν οι δημοκρατικές αρχές. Η φωνή του λαού δύναται να ολισθήσει σε ακραία μορφή διαμαρτυρίας για αποφάσεις που δεν εκπορεύονται από τις ανάγκες του κοινωνικού σώματος. Το ενδιαφέρον θέμα από την σκοπιά της πολιτικής οικονομίας, είναι τα κίνητρα που διαμορφώνονται από την αρχιτεκτονική του διεθνούς συστήματος και συνεπώς οι αυξομειώσεις των ωφελειών που απορρέουν σε κράτη και ιδιωτικούς φορείς. Η κατανομή των ωφελειών αυτών εμμέσως υποδεικνύει την προνομή των ειδικών εκείνων οργανωτικών δομών που ευνοούνται από το κυρίαρχο δίκτυο κινήτρων. Άρα ο ανταγωνισμός ενισχύει συγκεκριμένες δομές και περιορίζει την δυνατότητα επιβίωσης ή δημιουργίας εναλλακτικών δομών, που είτε προϋπάρχουν στο πολιτικό σύστημα ως προϊόν τροχιάς εξάρτησης, ή αναζητούνται ως υποδείγματα λύσεων τοπικής προεύλεσης. Η τροχιά εξέλιξης πλέον έλκεται από παράγοντες και κίνητρα που έχουν καθοριστεί από διεθνή-αφανή κέντρα και όχι από προϊόντα δημοκρατικής έκφρασης. Μήπως τότε η δημοκρατία είναι αντικίνητρο; Η δημοκρατία δεν υποκαθίσταται από τα μέσα ηλεκτρονικής δικτύωσης. Οι πληροφορίες που ανταλλάσσονται και οι γνώμες που εκφέρονται παραμένουν ως “παγωμένο” αποτύπωμα μιας σκέψης και καταγραφή μιας προσωπικής θέσης. Η δημοκρατία αφορά τους ρόλους σε ένα δημόσιο χώρο, ο οποίος εν δυνάμει μορφοποι-

είται σε ένα σύστημα παραγωγής απόφασης για θέματα της κοινωνικής διαμόρφωσης της ζωής. Ο δημοσιος χώρος είναι το ενιαίο πεδίο που υπάρχει ως το κεκτημένο των πολιτών, διαφοροποιείται ως προς τα όρια του ανάλογα την συμμετοχή και τις ανάγκες και τελικώς λειτουργεί ως ένα ενοποιημένο κοινωνικό σώμα έκφρασης και διεκδίκησης. Ο χώρος αυτός είναι η γεωγραφική περιοχή με το κτισμένο ή μη περιβάλλον και με τη φύση και τους νόμους της. Παράλληλα με τον δημόσιο χώρο υπάρχει και ο ψηφιακός χώρος, προϊόν της τεχνολογίας, ο οποίος επεκτείνεται σε πολυπλοκότητα και διεκδικεί μόνιμη σχέση με τις ενέργειες μας. Οι οικονομικές και κοινωνικές μας δραστηριότητες διαμεσολαβούνται από τον ψηφιακό αυτό κόσμο. Η εξέλιξη έφτασε στο σημείο να στοχεύουμε σε κάτι που διαμορφώνεται εκεί. Ένα σημαντικό θέμα εδώ είναι ότι το χρήμα που συγκεντρώνεται, αποταμιεύεται, απομακρύνεται από τον δημόσιο χώρο και τοποθετείται σε ψηφιακούς λογαριασμούς προς αναζήτηση ασφαλούς ή μη κερδοφορίας, έχει ως αποτέλεσμα την αλλαγή συσχετισμών ισχύος ως προς την κατεύθυνση των πολιτικών σχεδιασμών.

Η τροπή αυτής της εξελικτικής πορείας των κοινωνιών και οικονομιών του σύγχρονου παγκοσμιοποιημένου κόσμου έχει ως δημιουργήμα της έναν ανθεκτικό και ισχυρό ψηφιακό χώρο, ενσωματωμένο πια στις πράξεις της καθημερινότητας μας, που δύναται να ορίζει και το είδος των επιλογών, αξιών και προτύπων συμπεριφοράς μας. Η επιδίωξη του ρόλου και της συμμετοχής μας στον δημόσιο χώρο έχει μετασχηματιστεί σε διαδραστικότητα σε έναν ψηφιακό χώρο που ψευδαισθητικά λειτουργεί ως ο δημόσιος χώρος της πόλης. Ο ψηφιακός χώρος, ως μια πιο βελτιωμένη έκδοση της πόλης, έχει πολύ περισσότερες δυνατότητες για σύναψη συμφωνιών και τέλεση συναλλαγών σε χρόνο ακαριαίο και με εύκολη πρόσβαση από παντού στον πλανήτη. Το χρηματοπιστωτικό σύστημα μετασχηματίστηκε πλήρως στην λογική τού. Διεκδίκησε από τις κυβερνήσεις των κρατών την απορρύθμιση του θεσμικού πλαισίου των συναλλαγών, και ο ψηφιακός κόσμος, δηλαδή οι μονάδες οικονομικής ισχύος όπως οι πολυεθνικές επιχειρήσεις που χειρίζονται το “πηδάλιο”, όντας δυναμωμένος διεκδικεί περισσότερη απορρόφηση λειτουργιών του δημόσιου χώρου εντός του, όπως για παράδειγμα οι προνοιακές υπηρεσίες του κοινωνικού κράτους. Το αντίβαρο σε όλη αυτή την εξέλιξη είναι η συνοχή του κοινωνικού σώματος με την συμμετοχή και την επιδίωξη ρόλου των πολιτών στις αποφάσεις.

Η επιδίωξη του ρόλου και της συμμετοχής μας στον δημόσιο χώρο έχει μετασχηματιστεί σε διαδραστικότητα σε έναν ψηφιακό χώρο που ψευδαισθητικά λειτουργεί ως ο δημόσιος χώρος της πόλης.

Συνοψίζοντας, η ανωτέρω αφήγηση αναφέρεται στις προκλήσεις που αναδύονται με την παγκοσμιοποίηση. Από τη μία μεριά είναι οι συνθήκες κερδοσκοπίας που διανοίγει η ψηφιακή τεχνολογία και που εκμεταλλεύονται οι οικονομικοί παίκτες, στηριζόμενοι στην θεσμική δομή των αγορών, και από την άλλη μεριά οι αμυντικοί και οχυρωματικοί μηχανισμοί και συσπειρώσεις δυνάμεων, όπως η ΕΕ και η ευρωζώνη, που αναχαιτίζουν χτυπήματα όπως παλιότερα το καζίνο των συναλλαγματικών ισοτιμιών και σήμερα το “bond-run”. Η δημοκρατία φαίνεται να αναδεικνύεται ως ο καθοριστικός παράγοντας της επιτυχής σύνθεσης των προκλήσεων, μια από τις οποίες είναι και το διατλαντικό εμπόριο, το TTIP, ο κατεξοχήν άλλωστε φορέας της παγκοσμιοποίησης.

SUMMARY *The article refers to the challenges posed by globalization. On the one hand is the speculation conditions opened up by digital technology which the economic players exploit, relying on the institutional structure of the markets, and on the other hand, the defense and fortification mechanisms and clusters forces, such as the EU and the euro zone, that drags blows like for example the past situation of the casino in the exchange rates or the “bond-run” nowadays. Democracy appears to be emerging as the decisive factor for the successful synthesis of challenges, one of which is the transatlantic trade, TTIP, the chief also carrier of globalization.*

“Το δουλεμπορικό πλοίο” του J.M.W. Turner

Στη Βασιλική Ακαδημία του Λονδίνου το 1840 και ταυτόχρονα με τη διεθνή δι-
άσκεψη του Συνδέσμου κατά της δου-
λείας που αγωνιζόταν για την κατάργηση της
δουλείας παγκοσμίως, ο Τζόζεφ Μάλλορντ
Ουίλλιαμ Τέρνερ, Άγγλος ρομαντικός ζωγρά-
φος τοπίων, παρουσίασε το έργο του «Εμποροι
σκλάβων ρίχνουν στη θάλασσα τους νεκρούς
και ετοιμοθάνατους. Πλησιάζει τυφώνας. Το
δουλεμπορικό πλοίο». Η παρουσίαση συνο-
δευόταν από στίχους του ποιήματος του *Οι
πλάνες της ελπίδας*. Οι τελικοί στίχοι του ποι-
ήματος του Turner «Ελπίδα, ελπίδα απατηλή
/ Πού είναι η αγορά σας τώρα;»¹ που δείχνουν
όχι μόνο την ιστορική συναίσθηση του ρομα-
ντικού Turner απέναντι στη φρίκη του δουλε-
μπορίου, αλλά και το αδιάκοπο ερώτημα για το
νόημα του παρόντος, την καταγγελία δηλαδή
της κοινωνίας που αναδυόταν από την βιομη-
χανική επανάσταση, της οποίας οι βασικές αρ-
χές και σύνδεσμοι καθορίζονταν από το πλέγ-
μα του χρήματος. Ένα ερώτημα που γίνεται όλο
και περισσότερο ζωτικής σημασίας στο παρόν,
όπως και η διασυνδεσιμότητα τόσο στον χώρο
όσο και στον χρόνο που φέρνει στο προσκή-
νιο το σημαντικό θέμα της σύγχρονης δουλεί-
ας στον κόσμο σήμερα.

Η αναβίωση της δουλείας ήταν συνέπεια της
Εμπορικής Επανάστασης (1450-1800) όπου η
αγοραπωλησία ανθρωπίνων όντων για κατα-
ναγκαστική εργασία με σκοπό το κέρδος απο-
τέλεσε οργανικό μέρος του αποικιακού συστή-
ματος²: από την Βρετανία είχαν αποσταλεί
2.532.300 Αφρικανοί στην άλλη πλευρά του
Ατλαντικού, που ισοδυναμεί με το 41% της συ-
νολικής μεταφοράς των 6.132.900 ατόμων³.
Πάνω από το ήμισυ του συνολικού αριθμού
μεταφέρθηκε στο δέκατο όγδοο αιώνα ενώ
δέκα έως είκοσι τοις εκατό πέθαναν στο ταξί-

Photini
Papahatzi

*Cultural Manager /
Artist*

δι. Έως τα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα, ο
πληθυσμός της Αφρικής ήταν περίπου το μισό
από αυτό που θα μπορούσε να είναι αν δεν
υπήρχε το δουλεμπόριο.

Η Βρετανία, η χώρα που επωφελήθηκε περισ-
σότερο από το εμπόριο, θέσπισε νόμο το 1807
που κατάργησε το δουλεμπόριο στην Αυτοκρα-
τορία, τόσο για οικονομικούς όσο και για αν-
θρωπιστικούς λόγους κάτω από την πίεση των
κινημάτων που ήταν απόρροια του ανθρωπι-
στικού πνεύματος του Διαφωτισμού⁴. Το 1833
έκανε παράνομο όχι μόνο το δουλεμπόριο
αλλά την ίδια τη δουλεία, ενώ ακολούθησε η
πράξη κατάργησης της δουλείας ελευθερώνο-
ντας όλους τους δούλους της αυτοκρατορίας
στις 1 Αυγούστου 1834 (η Γαλλία ακολούθησε
το 1848, η Ισπανία το 1886)⁵.

Ο πίνακας του Τέρνερ «Εμποροι σκλάβων ρί-
χνουν στη θάλασσα τους νεκρούς και ετοιμο-
θάνατους. Πλησιάζει τυφώνας. Το δουλεμπορι-
κό πλοίο» αναφέρεται σε ένα γεγονός που είχε
λάβει χώρα πάνω από πενήντα χρόνια ωρίτε-
ρα, το 1783 και απεικονίζει ότι είχε γίνει ορθή
πρακτική των επιχειρήσεων: οι ασφαλιστικές
εταιρείες κάλυπταν μόνο τα φορτία των σκλά-
βων που πνίγηκαν στη θάλασσα και όχι των
σκλάβων που χάθηκαν από τη βία, τις ασθέ-
νειες και τις άθλιες συνθήκες πάνω στο πλοίο
κι έτσι οι κερδοσκόποι καπετάνιοι έριχναν τους
νεκρούς ή τους ημιθανείς στον ωκεανό, προ-
κειμένου να εκταμιεύσουν την ασφάλεια. Στο
έργο απεικονίζεται το αγγλικό δουλεμπορικό,
Zong⁶, που ταξιδεύοντας από την Αφρική προς
την Τζαμάικα με φορτίο σκλάβων, λόγω κα-
κής πλοήγησης και αντίθετων ανέμων έχασε
το δρόμο του. Εξήντα σκλάβοι και επτά μέλη
του πληρώματος έχασαν τη ζωή τους από το
συνωστισμό, τον υποσιτισμό και τις ασθένει-
ες. Βλέποντας το ‘εμπόρευμα’ του να πεθαίνει

στο αμπάρι, ο καπετάνιος σκέφτηκε ότι δεν θα είχε καμιά αποζημίωση αν έφτανε με νεκρούς ή αρρώστους στον προορισμό του ενώ αν αυτοί πέθαιναν στην θάλασσα θα καλύπτονταν από την ασφάλιση του πλοίου. Ως εκ τούτου, έριξε 133 Αφρικανούς, άντρες, γυναίκες και παιδιά δεμένους με τα δεσμά τους στη θάλασσα με το σκεπτικό ότι θα μπορούσε να διεκδικήσει τα χρήματα για την ασφάλιση πνιγμένων σκλάβοι, αλλά όχι για εκείνους που πέθαναν από ασθένεια. Η ηθική φρικαλεότητα αυτού του περιστατικού ώθησε χιλιάδες Βρετανούς να εγκαταλείψουν την αδιαφορία τους και να εμπλακούν ενεργά στον αγώνα κατά του δουλεμπορίου.

Ο Turner προσέγγισε αυτήν την τραγωδία όχι μέσω μιας ρεαλιστικής απεικόνισης αλλά παρουσιάζοντας ένα τοπίο μεγαλόπρεπες και απόκοσμο. Ο κοκκινοκίτρινος ουρανός με θολές ανταύγειες στην κεντρική ζώνη, το πλοίο που χάνεται στα αγριεμένα κύματα μεταφέρει ένα εφιάλτη καταστροφής και τρόμου, αμαρτίας και ανταπόδοσης, τα συντρίμια και τα ανθρώπινα σώματα που αφήνει πίσω του είναι εγκαταλειμμένα στην αγριότητα των θαλάσσιων τεράτων που μοιάζουν να έχουν ξεπηδήσει από έργο του Ιερώνυμου Μπος. Και πάντα βέβαια η θάλασσα, πανταχού παρούσα για τους Βρετανούς, σταθερό γνώρισμα στο έργο του Turner που η έλξη του για τα θαλάσσια θέματα τον συνόδευε από την αρχή της καριέρας του. Μόνο που εδώ η θάλασσα και η δίνη των χρωμάτων στοχεύει σε κάτι πιο σημαντικό και ισχυρό από την αισθητική απόλαυση. Αναζητά τις αιώνιες ιστορικές αλήθειες και τότε ο Turner αλλάζει όχι μονάχα την Βρετανική τέχνη αλλά την τέχνη στο σύνολο της με τον πιο δραστικό τρόπο.

Σχεδόν όλοι οι κριτικοί θεώρησαν τον πινάκα αποτυχία του Turner χάρη στην έκδηλη περιφρόνηση του για τους κανόνες της τέχνης. Στην πραγματικότητα ο Turner ερευνά την εκφραστική δυναμική του χρώματος, αξιοποιώντας το κατάλληλα σε αυτή τη μακάβρια σκηνή και σμιλεύει αριστοτεχνικά τον χώρο, δημιουργώντας το πιο σημαντικό του έργο. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο κριτικός John Ruskin, ο πρώτος ιδιοκτήτης του πίνακα, έγραψε, ότι αν έπρεπε να μειώσω την αθανασία του Turner σε ένα μόνο έργο, θα διάλεγα αυτό.

Εν έτη 2016 και ενώ οι πρόσφυγες αναζητούν την λύση του περάσματος τους στην Ευρώπη μέσω των διακινητών, οι περιπέτειες που συνεπάγονται των πολέμων που έγιναν και γίνονται στο Αφγανιστάν, στην Συρία και αλλού, συνδέονται όλο και περισσότερο με μια ευρύτερη αστάθεια και το ίδιο το ανθρώπινο ρεύμα που φτάνει σε μια Ευρώπη που ντύνει τα σύνορα της με συρματοπλέγμα και λίγη ανέχεια. Πως και που θα καταλήξει αυτό το ανθρώπινο ρεύμα σε μια Ευρώπη που μαστίζεται από την ανεργία; 35.800.000

άνθρωποι σε όλο τον κόσμο ζουν ως σύγχρονοι δούλοι όχι μόνο σε χώρες του τρίτου κόσμου, ούτε μόνο σε χώρες που μαστίζονται από τον πόλεμο και τη φτώχεια, αλλά σε κάθε χώρα του κόσμου σύμφωνα με την έρευνα για τη σύγχρονη δουλεία του Walk Free Foundation.

Footnotes

- 1 Museum of Fine Arts Boston στο <http://www.mfa.org/collections/object/31102>
- 2 Burns, E., *Ευρωπαϊκή Ιστορία. Εισαγωγή στην Ιστορία και τον Πολιτισμό της Νεότερης Ευρώπης*, τόμος α', β έκδοση, Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη, 1983. σελ. 183
- 3 Lovejoy P.: 'The Volume of the Atlantic Slave Trade: A Synthesis.' *The Journal of African History*, Vol. 23, No. 4 (1982). In http://en.wikipedia.org/wiki/History_of_slavery
- 4 Burns, E., *Ευρωπαϊκή Ιστορία. Εισαγωγή στην Ιστορία και τον Πολιτισμό της Νεότερης Ευρώπης*, τόμος α', β έκδοση, Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη, 1983. σελ. 262
- 5 Βλέπε https://el.wikipedia.org/wiki/Βρετανική_Αυτοκρατορία
- 6 http://en.wikipedia.org/wiki/Zong_Massacre

SUMMARY In 1840 Joseph Mallord William Turner (English, 1775–1851), English Romantic landscape painter, presented the painting "Slave Ship (Slavers Throwing Overboard the Dead and Dying, Typhoon Coming On)" in the Royal Academy of London, together with a meeting of the British Anti-Slavery Society who fought for the abolition of slavery worldwide. The unveiling of the painting was accompanied by the verses of the unfinished poem "The fallacies of hope". The final verses of the poem Turner "Hope, Hope, fallacious Hope! Where is thy market now?" show not only the historical sense of romantic Turner toward the slave trade horrors, but the unrelenting question about the meaning of this, the denunciation of the society that emerged from the industrial revolution, whose principles and links are determined by the grid of money. One question that is becoming more and more vital in the present, as well as the interconnectivity, both in space and in time, that brings to the fore the important issue of modern slavery in the world today.

GLOBAL LAND PATHS

Global citizen education for sustainable development

We, the participants in the second Global Land Paths (GLAP) seminar, held at Vitsa, Epirus, Greece, under the auspices of The Land Beyond and the Foundation for Global Governance and Sustainability (FOGGS), from 25 to 30 July 2015, having shared in freedom and mutual respect our knowledge and views on the topic “Global citizen education for sustainable development”, inspired by the beautiful nature of the Northern Pindos National Park, conscious

Global Land Paths (GLAP) is a joint project of The Land Beyond and the Foundation for Global Governance and Sustainability. The objective of GLAP is to explore ways of building global citizenship in consciousness and in action, and of using it to address today's impasses in democratic governance, sustainability, peace and security. GLAP brings together a diverse group of scholars and practitioners for a week of peripatetic discussions, immersion in thinking and in nature, and mutual inspiration.

of the paramount importance of education for all as a right and ultimate tool for the development of nations and individuals, using Action Reflection Learning methodology, and building on the outcome of last year's GLAP seminar on “Cosmopolitan consciousness and civic action in a globalized world”, agreed on the following key points of reflection for action:

A new sustainability mindset should inspire our thinking and action, individually and collectively. It should be grounded on respect for each other, respect for other living beings and for nature as a whole, placing human activity in the context of the multitude of natural and social systems at work, redefining the good life in a way that can be sustained over generations, and introducing happiness and satisfaction beyond consumption and short-term rewards.

Emotional and spiritual intelligence are sorely needed for a holistic worldview in our rationality- and profit-oriented world. They should be brought back and placed at the centre of educational systems and the public discourse to help us formulate sustainable nonviolent lifestyles and encourage social, economic and cultural innovation to ensure the well-being of present and future generations and of mother Earth.

Earth is our common home, source of sustenance and inspiration for our lives. We need to replace the human-centred concept of development, which involves an ever-increasing demand for resources, with **co-evolution**, which prioritizes a harmonious co-existence between human beings and ecosystems. We need to be inspired by nature in a biomimetic approach, to learn from natural processes that create zero waste as they feed seamlessly into each other in an economy of nature that outsmarts the market in efficiency.

At the core of our thinking and civic education, **a culture of rights with responsibilities** needs to take root, replacing current approaches that are based primarily on rights, focus on taking rather than sharing, value short-term success rather than long-term well-being, and as a result have brought our societies and planet to their limits, threatening human and ecological security in all their aspects.

The mental and attitudinal shifts associated with the above reflection-and-action points would help us confront much more effectively challenges from the personal to the global level, including the challenges of sustainability and climate change, on the basis of common *and* differentiated responsibilities, individual and collective capabilities, solidarity and justice based on the principle of nonviolence.

These are elements of **a new narrative on social justice, liberty, earth-centred development and, ultimately, well-being in peace** that we are determined to promote, though our life and work, in practice, every day.

We call on all people of good faith, who share our concerns, to join us in this effort. Speaking up at meetings, using social media, webchats and blogs, lobbying politicians and business people, joining civil society organizations, volunteering for good causes and having a strong presence at the UN and other international organizations, we can create a critical mass in favour of the transition towards a compassionate civilization, towards a new era of responsible global citizenship and sustainability for humanity and Mother Earth.

Vitsa, 29 July 2015

BOOKREVIEW

Fortress Europe's Inner Wall: Migrant Dilemmas at the Brenner Pass

CREATESPACE INDEPENDENT PUBLISHING PLATFORM

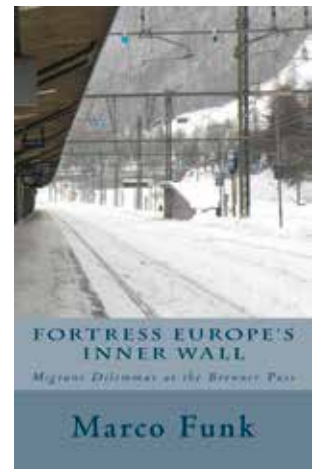
Refugees attempting to reach northern Europe from Italy face an obstacle many don't expect: the Brenner Pass, Italy's border with Austria located in the middle of the Alps – Fortress Europe's Inner Wall. The EU's Dublin Regulation requires asylum-seekers to stay in the first European country they set foot in, but family ties in other countries, employment opportunities and poor reception conditions in Italy drive thousands to head north anyway. Austria and Germany have tried to keep the migrants out, with Italy's reluctant cooperation, but these measures only delay rather than prevent their onward movement.

In *Fortress Europe's Inner Wall: Migrant Dilemmas at the Brenner Pass*, author Marco Funk describes the difficult circumstances migrants face at home and during their arduous journeys to a supposedly better life in Europe. The book combines migrants' stories with personal observations gained from the

author's volunteer work with an NGO providing humanitarian aid to refugees at the Brenner Pass, as well as political analysis of European migration laws.

Thousands of refugees have attempted to reach northern Europe via the Brenner in recent years, and as a result, police patrols have steadily increased. Austrian, German and Italian police officers board international trains from Verona, Italy to Munich, Germany to check passengers' documents and identify irregular migrants, making them get off before they cross the Brenner. Under a bilateral agreement with Italy dating back to 1997, Austria is authorised to return travellers coming from Italy who cannot provide documentation valid for a legal stay in Austria, so irregular migrants found on the other side of the border are returned – only for them to try again immediately afterwards. Marco Funk describes the frustrations that this migrant ping-pong causes for everyone involved.

Fortress Europe's Inner Wall also looks at another phenomenon associated with the flow of refugees becoming temporarily stranded in the middle of the Alps. Many refugees cross the Brenner Pass only days after arriving in Sicily, where they should be registered and transferred to reception centres across Italy. Yet in practice, many are not, both due to refugees' own reluctance to stay in Italy as well as a certain implicit encouragement of the departure of those most likely to obtain asylum elsewhere.

Marco Funk

Writer and political analyst

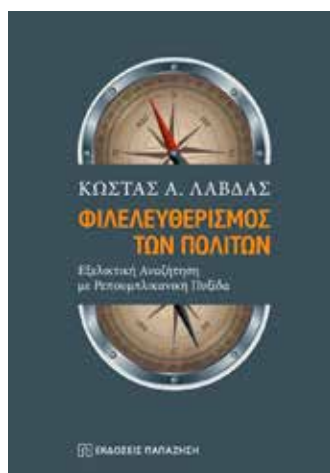
Some migrants leave Italy only after having spent several months, or even years, in reception facilities that are often overcrowded, poorly maintained and understaffed. Marco Funk visited several reception centres in Sicily after hearing stories about the conditions there from migrants in transit at the Brenner. One chapter of the book is dedicated to impressions from a trip around Sicily in which he describes the good, the bad and the ugly.

Fortress Europe's Inner Wall concludes with an in-depth look at the wider political context surrounding the current refugee situation, as well as several misconceptions that persistently frame the debate inaccurately. It offers an alternative vision for the issue, including recommendations on how to better manage irregular migration, and ends on a historical note, reminding readers of Europe's own experiences with forced migration not so long ago.

από την αναδιαπραγμάτευση των σημείων τομής τους, εκδήλωση αν όχι απαίτηση και η ίδια της σύμπλεξης διακριτών, εντούτοις αλληλοσυναρτώμενων, διανοητικών πηγών και ροών, ο συγγραφέας εισηγείται μια πρωτότυπη πολιτειολογική σχεδίαση, την οποία εγγράφει στον λογισμό του «φιλελευθερισμού των πολιτών» («citizens' liberalism»).

Το δοκίμιο προσφέρει μια εξελικτική θέαση της ελευθερίας και μας πλοηγεί στις ορίζουσες μιας κρίσιμης πολιτειολογικής συνάρτησης: «των σχέσεων και των ισορροπιών μεταξύ καθηκόντων και ελευθερίας» (σελ. 18) ή, με άλλη διατύπωση του συγγραφέα, «των σχέσεων του [φιλελευθερισμού] με την πολιτεία και τα πολιτειακά καθήκοντα» (σελ. 19). Δεν πρόκειται για έναν εξατομικευμένο φιλελευθερισμό, όπου μόνο το άτομο «βιώνει» την ελευθερία σε συνάρτηση προς ένα ορισμένο πολιτικό και διανοητικό περιβάλλον, εντός του οποίου συγκροτεί και εξελίσσει την προσωπικότητά του, ούτε για μια ελλειπτική χαρτογράφηση των όρων της φιλελεύθερης συμβίωσης. Πρόκειται, σύμφωνα με τον συγγραφέα, για «έναν φιλελευθερισμό για τα κοινά», τον οποίο εγγράφει στην «πολιτειακή οργάνωση της ανθρωπίνης ελευθερίας» (σελ. 307).

Η ουσιώδης -και είναι ουσιώδης- συμβολή του δοκιμίου εμπίπτει σε εκείνες τις σύνθετες πολιτειολογικές εκδοχές που, αντλώντας από τις θεμελιακές προκείμενες του ευρωπαϊκού πολιτικού πολιτισμού, εντάσσουν το «φιλελεύθερο διάβημα» -ακριβέστερα, «ενέργημα»- σε μια διαλογικά «ανοικτή», ανθρωποκεντρική εστία, η οποία συναρτάται τόσο προς την «ιστορικότητα» του φιλελευθερισμού όσο και προς τις δομικές αλλά και αισθητικές προσμείξεις και συναρμογές του με άλλα διανοητικά ρεύματα. Η προτεινόμενη σχεδίαση δεν εξαντλείται στο γνώριμο πεδίο των εθνικών πολιτειών, αλλά εκτείνεται και στο σύνθετο πλέγμα δεσμών και δομών που συνέχουν μια ευρύτερη συλλογικότητα όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση (κεφάλαιο 4) - για τη «διεθνή ταυτότητα» της οποίας και τη συνάρτησή της προς την εσωτερική της

Δημήτρης Ν.
Χρυσόχου

Καθηγητής Θεωρίας και
Θεσμών της Ευρωπαϊκής
Ολοκλήρωσης στο Πάντειο
Πανεπιστήμιο

Φιλελευθερισμός των Πολιτών: Εξελικτική Αναζήτηση με Ρεπουμπλικανική Πυξίδα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΖΗΣΗ

Το νέο βιβλίο του Κώστα Α. Λάβδα, «Φιλελευθερισμός των Πολιτών: Εξελικτική Αναζήτηση με Ρεπουμπλικανική Πυξίδα» (Παπαζήσης, 2015), αποτελεί μια άσκηση στη θεωρία δύο κορυφαίων ρευμάτων της ευρωπαϊκής πολιτικής σκέψης: του φιλελευθερισμού και του ρεπουμπλικανισμού. Παρότι εξαιρετικά φιλόδοξο, το εγχείρημα εκπληρώνει την αποστολή του και δη στην πιο απαιτητική της εκδοχή: τη συμβιωτική εννόηση των ρευμάτων μέσα από τις συλλειτουργικές τους εκφάνσεις. Μέσα

διακυβέρνηση, ο συγγραφέας θα επισημάνει: «Ούτε αυστηρή ιεραρχία, ούτε απρόβλεπτη αναρχία: η επικράτηση της διάχυτης και μεικτής αμοιβαιότητας οδηγεί σε μια ανένα διαπραγμάτευση για την εύρεση τρόπων συνεργασίας» (σελ. 157).

«Η κρίσιμη δοκιμασία», σημειώνει ο Λάβδας, «ανάγεται τελικά στις σχέσεις με την οργανωμένη, εύτακτη, δικαιοκρατούμενη πολιτεία» (σελ. 17) - στις δημόσιες απαιτήσεις της πολιτικής ελευθερίας και όχι μόνο στις εξατομικευμένες της εκφάνσεις. Ο «φιλελευθερισμός των πολιτών» φιλοτεχνεί μια εξελικτική αποτύπωση της ελευθερίας ως νοητικής και εμπειρικής ποιότητας: εγγράφεται, όπως δηλώνει ο υπότιτλος, σε μια «εξελικτική αναζήτηση με ρεπουμπλικανική πυξίδα», η οποία μας προσκαλεί να συνεχίσουμε το συναρπαστικό ταξίδι του πολιτικού στοχασμού πάνω στις αλληλοσυναρτώμενες ροές δύο κομβικών πηγών του δημοκρατικού πολιτισμού.

Οι ευρωπαϊκές περιφέρειες σήμερα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΖΗΣΗ

Η συγγραφή του παρόντος πονήματος πραγματοποιήθηκε προκειμένου οι αναγνώστες και οι ερευνητές να έχουν μία σύγχρονη παρουσίαση των ταυτοτήτων των περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η παρουσίαση των περιφερειών της Ελλάδας γίνεται κατά διαφορετικό τρόπο από εκείνον των παρουσιάσεων των άλλων χωρών της Ένωσης, επειδή το παρουσιαζόμενο ενδιαφέρον για τις ελληνικές περιφέρειες έχει ιδιαίτερη σημασία σήμερα που αυτές βρίσκονται σε χρονικά ορόσημα, τόσο αναφορικά με την επιβίωσή τους και τις επικείμενες σχεδιαστικές πολιτικές τους όσο και με τις επιζητούμε-

νες υλοποιήσεις των αναπτυξιακών δράσεων. Οι δεκατρείς αυτοδιοικητικές ελληνικές περιφέρειες, με τη συμμετοχή τους σε σειρές δράσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με τις εφαρμογές εθνικών και τοπικών αναπτυξιακών πολιτικών, καλούνται να ωθήσουν την οικονομία της χώρας στην τροχιά της ανάπτυξης, να συμβάλουν στην αναθέρμανση της πραγματικής οικονομίας, καθώς και να εφαρμόσουν αφενός μεν πολιτικές αξιοποίησης των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, αφετέρου δε πολιτικές της εδαφικής συνοχής των ευρωπαϊκών περιφερειών, οι οποίες θα ολοκληρώνουν και τις οικονομίες των χωρών της Ένωσης. Επιπλέον, στο βιβλίο πραγματοποιούνται οι αναφορές επί των ευρωπαϊκών περιφερειών κατά τους διαχωρισμούς NUTS, που ποικίλλουν από χώρα σε χώρα αυτοδιοίκησης, καθώς και λόγω άλλων ιστορικών και θεσμικών παραδόσεων. Οι παρουσιάσεις των «ταυτοτήτων» των περιφερειών, σε ό,τι αφορά τις οντότητές τους, πραγματοποιούνται για την Ελλάδα βάσει του γεωκωδικού διαχωρισμού των NUTS2, ο οποίος συμπίπτει με τον γεωγραφικό διαχωρισμό της αυτοδιοικητικής περιφέρειας της χώρας μας. Ο διαχωρισμός βάσει του γεωκωδικού διαχωρισμού NUTS1 στην Ελλάδα γίνεται σε επίπεδο περιοχών και η σημασία του δεν είναι γεωγραφική, αλλά μόνο στατιστική και πληροφοριακή σε σχέση με τους περιφερειακούς λογαριασμούς. Το παρόν συγγραφικό έργο δεν εστιάζει το ενδιαφέρον του στο κατώτερο επίπεδο των γεωκωδικών διαχωρισμών στο επίπεδο των NUTS3, που είναι οι δήμοι της χώρας. Τέλος, στο βιβλίο παρουσιάζονται, λόγω της μεγάλης σημασίας των, οι μακροπεριφερειακές στρατηγικές της Ένωσης και η διακυβέρνησή τους που αποσκοπούν στην ολοκληρωμένη ανάπτυξη των περιφερειών και στη μεγέθυνση των αποτελεσμάτων στις μακροπεριφέρειες, που είναι σύνολα περιφερειών με το εδαφικό χαρακτηριστικό της γειτονίας ή της εδαφικής συνέχειας των περιφερειών.

Χρίστος Απ. Λαδιάς

Συγγραφέας και καθηγητής

ΝΕΑΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

νων Δραστηριοτήτων «ALMA». Φορείς όπως: UNICEF, Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός, Φλόγα, Γιατροί του Κόσμου, Γιατροί Χωρίς Σύνορα, Greenpeace, Γραμμή Ζωής SILVER ALERT, Κέντρο Ζωής, ΚΕΘΕΑ Στροφή, Αντιμετώπιση Παιδικού Τραύματος, Όμιλος Εθελοντών κατά του Καρκίνου «ΑΓΚΑΛΙΑΖΩ», Χριστιανική Αδελφότητα Νέων Αθηνών (ΧΑΝ), ΕΛΙΞ, Make A Wish, Ελληνική Εταιρεία Προγεννητικής Αγωγής, είναι μόνο μερικοί από τους τοπικούς και διεθνείς συμμετέχοντες.

➤ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΣΤΗ 13^η ΓΙΟΡΤΗ ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΥ

Ο εθελοντισμός είναι μια ζωή με ένταση και ρυθμό!

«Ο εθελοντισμός είναι μια ζωή με ένταση και ρυθμό!», με το μήνυμα αυτό, **40 εθελοντικοί οργανισμοί με τους εκατοντάδες εθελοντές τους** διοργάνωσαν για 13^η συνεχή χρονιά μια ανοιχτή γιορτή για τον Εθελοντισμό και την ανιδιοτελή προσφορά, το **Σάββατο 6 Ιουνίου 2015**, από τις 10.00 π.μ. έως τις 19.00 μ.μ., στον πεζόδρομο Αποστόλου Παύλου, στο Θησείο. Οι **ιδέες του Εθελοντισμού και της Αλληλεγγύης** αποδεικνύονται, πλέον, ως απαραίτητο στοιχείο για μία

κοινωνία ζωντανή, υγιή και εξελισσόμενη. Οι επισκέπτες είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά το έργο των εθελοντικών οργανισμών, από τους ίδιους τους εθελοντές αλλά και μέσω ενημερωτικού υλικού. Θέατρο δρόμου, χορευτικά και μουσικά δρώμενα, δραστηκά παιχνίδια, θα γεμίσουν με ρυθμό και ενέργεια τη Γιορτή του Εθελοντισμού.

Τη διοργάνωση της γιορτής είχαν αναλάβει οι οργανισμοί **«Νέα Ακρόπολη», PRAKSIS, AIESEC, AEGEE Αθήνα, Ε.Κ.ΠΟΙ. ΖΩ. ΕΔΡΑ, Ευρωπαϊκή Έκφραση, Πανελλήνιος Σύλλογος Προσαρμοσμέ-**

➤ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΜΕΛΟΣ ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η Ευρωπαϊκή Έκφραση είναι μέλος στο στέκι της Ευρώπης. Το Στέκι της Ευρώπης, είναι μία κοινή πρωτοβουλία της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα και του Γραφείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Ελλάδα, άνοιξε πρόσφατα τις πόρτες του. Στεγάζεται στο κέντρο της Αθήνας σε έναν ειδικά

ανάπτυξη της Ευρωπαϊκής Δημόσιας Σφαίρας και συζήτησης. Φιλοδοξεί να φιλοξενεί πολίτες, φορείς, οργανώσεις νεολαίας, δημοσιογράφους, bloggers, ευρωπαϊκά δίκτυα καθώς και όσους ενδιαφέρονται απλά να μάθουν περισσότερα ή να συζητήσουν

για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Στους χώρους του μπορούν να φιλοξενηθούν 25-30 άτομα. Διαθέτει χώρο υποδοχής

και συνάντησης, μια πλήρως εξοπλισμένη αίθουσα εργασίας με 10 υπολογιστές με τις απαραίτητες συνδέσεις Wi-Fi και αίθουσα συνεδριάσεων 10 ατόμων.

Τα εγκαίνια του έγιναν την Παρασκευή 11/12/2015 όπου οι εκπρόσωποι των φορέων παραλάβαν τις κάρτες μέλους τους.

➤ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑΡΙΕΡΑΣ

Η Αναπτυξιακή Σύμπραξη «Απασχόληση Τώρα» διοργάνωσε δύο η μέρες καριέρας την Πέμπτη 12 & την Παρασκευή 13 Νοεμβρίου 2015 και την **Τελική εκδήλωση παρουσίασης των αποτελεσμάτων** το Σάββατο 14 Νοεμβρίου στο πλαίσιο της υλοποίησης της πράξης «Τοπικά Σχέδια για την Απασχόληση προσαρμοσμένα στις ανάγκες των τοπικών αγορών εργασίας του Δήμου Μάνδρας-Ειδυλλίας» που συγχρηματοδοτείται από το Ε.Π. Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού 2007-2013 του ΕΣΠΑ (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο) σε συνεργασία με το ΕΚΠΕΘΕ & την ΑΚΜΗ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ Α.Ε.

Την Πέμπτη η ημέρα καριέρας έλαβε χώρα στην Αίθουσα Συνσκέψεων Εμπόρων, Επαγγελματιών & Βιοτεχνών Δυτικής Αττικής (Πλούτωνος 17-Ελευσίνια) όπου κλήθηκαν οι ωφελούμενοι του έργου αλλά και οι επιχειρήσεις της περιοχής με

στόχο να ενημερωθούν οι ωφελούμενοι για νέες θέσεις εργασίας και δυνατότητες απασχόλησης, ενώ ταυτόχρονα έγινε ενημέρωση των επιχειρήσεων για ευκαιρίες χρηματοδότησης. Βασικός στόχος της εκδήλωσης ήταν η διασύνδεση και δικτύωση Επιχειρήσεων & Ωφελουμένων. Με τη διοργάνωση της ημέρας καριέρας η ΑΣ

προσπάθησε να προσφέρει ευκαιρίες για την ανάπτυξη δικτύων και συνεργασιών μεταξύ της Α.Σ. και τοπικών φορέων (εργοδότες επιχειρήσεις, επιμελητήρια και ενώσεις εργοδοτών, δήμοι, επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών εύρεσης ανθρώπινου δυναμικού, κέντρα επαγγελματικής κατάρτισης κλπ).

PUBLICATIONS IN EUROPEAN EXPRESSION QUARTERLY EDITION

- 1** The purpose of this quarterly is the presentation of variant opinions – under the sole condition that they are not without a building merit- and the forming of a framework appropriate for dialogue and the exchange of ideas focused on European integration and Greece's participation in it.
- 2** Articles –written either in Greek or in English- published in European Expression, are being selected by the Editors-in-Chief in regards to scientific validity, quality, the theme of each issue, originality and timeliness. The length of each article should not exceed the limit of 900 words.
- 3** In reference to scientific publications, international standards of scientific methodology should be met. They should not have appeared in another publication under the same or similar context or form. The members of European Expression's Scientific Committee are responsible for their selection under terms of impartiality (anonymity of both the author under selection and the members of the Committee -the author under selection is informed of the selection process as whole). Their length should be between 2000 and 3000 words. The candidate should also sent a brief resume.
- 4** In all types of papers a brief summary (100-200 words) in English for texts written in Greek and in Greek for texts written in English must accompany the main text. It is also desirable that a photograph of the author is sent (minimum size 2MB).
- 5** Partial or full republication or redistribution in any way is strictly prohibited, unless there is a written permit of the publisher. Authors informed of the selection of their paper for future publication in European Expression are obliged to not submit their paper for publication elsewhere. Authors receive one copy of the respective issues free of charge. The owner reserves the exclusive right of distributing the articles, the summaries and the European Expression as a whole under any terms via the internet.

SUPPORT EUROPEAN EXPRESSION
DO NOT FORGET YOUR SUBSCRIPTION

Renew your European Expression Subscription

EUROPEAN EXPRESSION

Year of Foundation 1989, Omirou Str.54, Athens, 106 72
Tel: 36.43.224 Fax: 36.46.953 e-mail: european.expression@ekfrasi.gr

I wish to subscribe to European Expression:

Type of Subscription	Annual	Biannual
Regular Subscriber - Greece:	30 euro	50 euro
Public Organizations, Banks, Libraries, Universities, Companies, Associations	60 euro	100 euro
Europe	40 euro	60 euro
Other Countries	50 euro	70 euro
Students, Soldiers	20 euro	40 euro
Support Subscription	150 euro	250 euro

Subscriptions are payable either in person at European Expression offices, from 9 pm to 5 am, by postal orders or by deposit at National Bank of Greece (account number: 701/29600287).

SUBSCRIPTION FORM

First Name:

Surname:

Address:

Postal Code:

Town:

Mobile:

E-mail:

Profession:

Date Signature

NEUE SCHULE ATHEN

Προνήπιο - Νηπιαγωγείο - Δημοτικό

Kindergarten - Vorschule - Grundschule

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Μια μεγάλη αγκαλιά από το Neue Schule Athen

Το Neue Schule Athen, το νέο δίγλωσσο ελληνογερμανικό σχολείο, άνοιξε τις πύλες του για τα παιδιά όλης της Αττικής. Εγκαταστημένο στα νότια προάστια φιλοδοξεί να αποτελέσει μια αληθινή νησίδα ελληνογερμανικής μόρφωσης, που δίνει ολοκληρωτικές απαντήσεις στην αγωνία και τα ερωτήματα των γονιών και εμπνέεται από μια άλλη φιλοσοφία ζωής.

Το σχολείο ακολουθεί το πρόγραμμα του υπουργείου Παιδείας με διευρυμένο ωράριο (έως τις 15:00) και με τη δυνατότητα του “**γερμανικού απογεύματος**”, που αφορά σε ποικίλες δραστηριότητες στα γερμανικά (έως τις 17:00).

Η ζωή στο σχολείο, από το Προνήπιο έως και το Δημοτικό, σχεδιάστηκε ώστε το παιδί να βιώσει τους δύο πολιτισμούς και να διδαχθεί την ελληνική και τη γερμανική γλώσσα αποκτώντας παράλληλα “**στέρεη**” **ελληνική συνείδηση**. Και για να το επιτύχει, χρειάζεται η ζωή του να ξεδιπλώνεται σε ένα ασφαλές και χαρούμενο περιβάλλον, που επιτρέπει τη μάθηση, τη δημιουργικότητα και την ενεργή συμμετοχή στη σχολική ζωή.

Εξατομικευμένη μάθηση. Για το Neue Schule Athen κάθε παιδί είναι μοναδικό, άρα έχει διαφορετικές εκπαιδευτικές, συναισθηματικές και κοινωνικές ανάγκες, τις οποίες οφείλει να ανακαλύψει και να εκμεταλλευτεί. Στις επιδιώξεις του είναι να αποκτήσει, ως πολίτης του αύριο, γνώσεις, αξίες, δεξιότητες, να ανασύρει τη μοναδικότητά του, να αποκτήσει θετική εικόνα για τον εαυτό του και άρα αυτοπεποίθηση.

Ισορροπημένη μάθηση των δύο γλωσσών. Ο δίγλωσσος χαρακτήρας του σχολείου θεμελιώνεται στην καθημερινή επαφή του παιδιού με τις δύο γλώσσες. Γι’ αυτό και στις εκθέσεις έργων και ομαδικών εργασιών στην τάξη ή τους διαδρόμους του σχολείου, στους πίνακες ανακοινώσεων, στις απογευματινές και εξωσχολικές δραστηριότητες χρησιμοποιούνται και οι δύο γλώσσες σε σχετική ισορροπία.

Η πορεία του παιδιού στο σχολείο είναι μοναδική, όχι μοναχική. Εκπαιδευτικοί και προσωπικό, πρέπει να γνωρίζουν προσωπικά κάθε μαθητή (αναπτύσσοντας μια πραγματική σχέση με την οικογένειά του), καλύπτοντας την ανάγκη του να είναι αναγνωρίσιμος και να απευθύνεται σε ανθρώπους που γνωρίζει. Το παιδί από αυτούς τους ανθρώπους θα διδαχθεί αλλά και θα καθοδηγηθεί για το πώς θα αντιμετωπίσει προβλήματα της καθημερινότητας.

Πού βρίσκεται το Neue Schule Athen

Το σχολείο βρίσκεται σε κομβικό σημείο της Ηλιουπόλεως ώστε να καλύπτει τόσο τα νότια προάστια όσο και όλο το Λεκανοπέδιο Αττικής, χωρίς συμπληρωματική χρέωση για το σχολικό.

Το Neue Schule Athen ανήκει στον μη κερδοσκοπικό **Ελληνογερμανικό Σύλλογο Πολιτισμού και Παιδείας** (Deutsch – Griechischer Verein für Kultur und Bildung).

Για πληροφορίες

www.neueschuleathen.gr

E-mail: info@neueschuleathen.gr

Τηλ: 210-9955997 και Κιν: 693 2226 575

NEUE SCHULE
ATHEN

EYE
2016

THE EUROPEAN
YOUTH EVENT

"TOGETHER WE CAN MAKE A CHANGE"

Come up with ideas for a better Europe

Discuss with European decision-makers

Meet 7000 young people from all over Europe

**EUROPEAN PARLIAMENT
STRASBOURG, 20-21 MAY 2016**

www.ey2016.eu

facebook.com/EuropeanYouthEvent

[@EP_YouthEvent](https://twitter.com/EP_YouthEvent)

European Parliament

#EYE2016